

Abaterea atenției poporului român, politica de stat a regimului Iliescu

parent, România traversează o perioadă de acalmie politică... ul acțiunilor politice... ase, încărcate de... tatea răspunderii ce ar... lui să apese pe umerii... eor politicienilor, dar în... nui rând pe ai celor aflați... putere, a fost luat de tot... ul de farse politice puse la... de forțele oculte pe care... prijină Puterea, având un... ic scop: abaterea atenției... porului român de la... oblemele cu adevărat... ve cu care se confruntă... tidian. Faptul că cei... itați cu punerea în scenă... nor astfel de diversioni o... cu mult profesionalism... trebuie să mire pe... ni, știut fiind și cine i-a... it și cum au acumulat... periența la care au ajuns... n haos ordonat, diluarea... arilor probleme și... pingerea lor spre zona... scălii și a anecdotei,... ezintă un scop politic... determinat pe care... a îl urmărește cu... nacitate. Chiar din debutul... ului, directorul general al... eleviziunii, Paul Everac, a... tionat premeditat, reușind... atragă asupra lui întregul... robriu și întreaga revoltă a... porului român. Din mari... tiuni politice, Paul Everac... eptat sacrificiul perso... îndeplinind cu conștiin... ozitate, ba chiar cu exces... zel, tot ce i s-a dictat... eritul îi revine integral... omnului Iliescu care... ebuie să se felicite pentru... iăstria cu care și-a ales... aimuțoiul pe care l-a... cotat la etajul al XI-lea al... eleviziunii. Câci trebuie să... imitem că un personal atât... e grotesc se găsește cu... reu chiar și în preajma... otrocenilor!

Numărul 10
Seria a V-a
18 PAGINI

P. 210.330

Săptămâna 13 - 19 Ianuarie 1984
Director: RADU VASILE

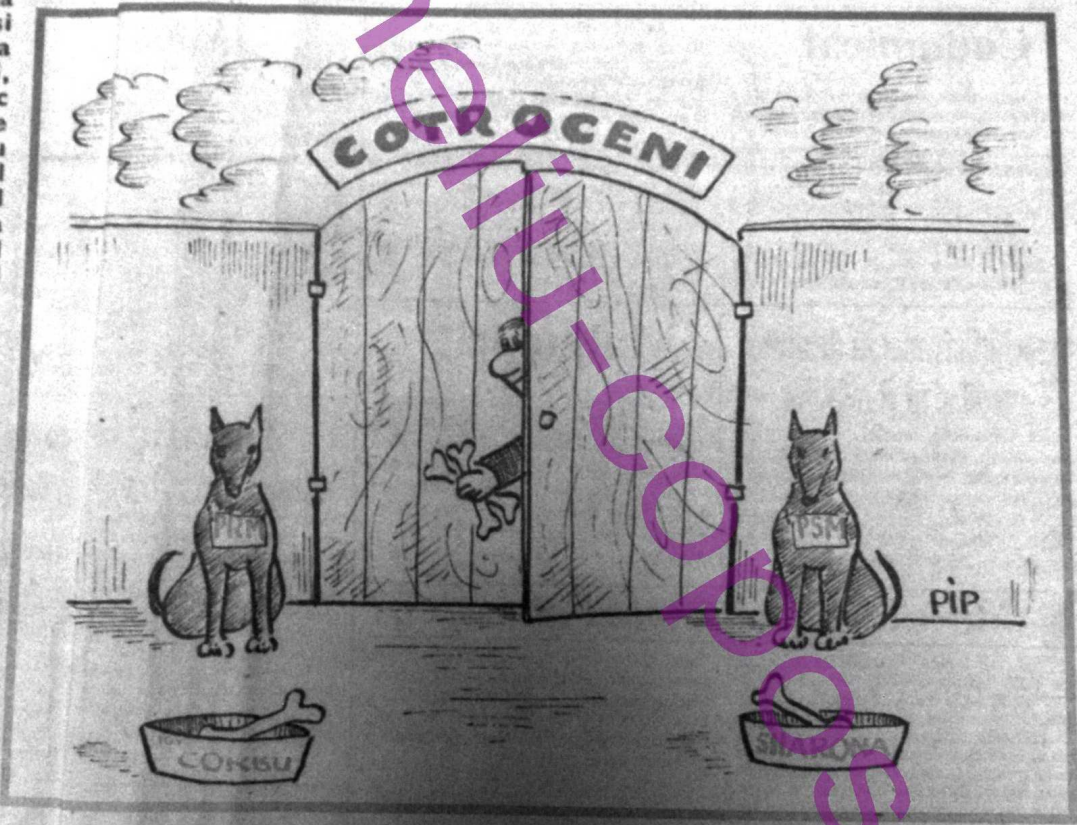
Dreptatea

SAPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRANESC CREȘTIN DEMOCRAT

fel de obiect, numit Mircea Hamza și l-a înlocuit cu câmpionul obedienței, numit George Farințescu, cel care, după ce a fost alungat de la Televiziune, se aceluise pe la Guvern unde se părea că nu face nimic, desi cu siguranță avea (și are încă) sarcini de orice fel) bine stabilite. Cinismul măsurii luate de Guvernul Văcăroiu

di Iliescu a afirmat că nu va avea nici o finalitate!! Deci consultări făcute cu cât mai multă gălăgie în presă, doar de dragul de a fi făcute, fără vreo dorință ca în urma lor să se schimbe ceva. E ca și când un medic ar consulta un bolnav, i-ar stabili diagnosticul și s-ar mulțumi doar cu atât. "E suficient să-i constata boala, de ce să mai

forțele politice existente astăzi în România, opoziției revenindu-i aproximativ 40 de procente. Un guvern care să se bucure de credibilitate chiar și în cazul în care sarcina lui ar cădea și pregătirea alegerilor anticipate. Că nu se dorește acest lucru la Cotroceni, unde se bate apa în piuă, este clar, că se tergiversează luarea



Această diversiune care a durat o noapte întreagă a fost precedată de alta, care a durat doar trei minute pe parcursul cărora a adunat încă atâta murdărie și atâta objecție cât să-i ajungă întru două săptămâni de revoltă imensei majorități a poporului român care și-a izbutit întinată în modul cel mai grotesc Istoria. Guvernul Văcăroiu a reacționat prompt și specific. Căci, după două săptămâni destituit dintr-un post și cur pe un saltimbanc la

dovelește cu prisosință că diverșiunea pusă la cale și-a atins scopul, iar sacrificarea "aceluia Păun" nu reprezintă decât praful aruncat în ochii opiniei publice. Concomitent, președintele Iliescu a inițiat o acțiune politică bizară ce ar trebui percepută ca o consultare a șefului statului cu formațiunile politice parlamentare. Caracterul bizar al acestui demers politic constă în faptul că, din capul locului,

încerc, eventual, să-l și vindec!" Dacă președintele Iliescu și-ar lua în serios rolul de șef al statului, de președinte al tuturor românilor, aflat deasupra oricăror interese de partid, ar trebui să facă din aceste consultări o acțiune politică profund responsabilă, care să aibă ca finalitate constituirea unui nou guvern. A unui guvern care prin componența sa să reprezintă cu adevărat

unor hotărâri responsabile este iarăși clar. Nu este deloc clar însă până când se va putea tergiversa și nici ce se așteaptă în urma acestor tergiversări. Probabil realizarea iluzoriului, utopiei, pact social cu sindicatele și cu societatea civilă. Care iluzoriu și utopic va rămâne atâta vreme cât va emana de la Cotroceni purtând amprenta iliesciană.

Mircea Vlad

Maxima săptămânii: "Este o laudă când ai terminat bine, nu când ai început bine".

Efemeride

13 ianuarie - 19 ianuarie (Genar)

În săptămâna aceasta îl sărbătorim pe Sfântul Antonie cel Mare. S-a născut în anul 251 în Egipt, într-o familie foarte bogată. Tânăr fiind, și-a vândut toată averea și a ales calea pustniciei, ducând o viață foarte aspră. A înființat mai multe mănăstiri și a avut un număr foarte mare de ucenici, cărora le-a dat sfatul și reguli de viață călugărească. S-a stins din viață la 17 ianuarie 356, în vârstă de 105 ani.

13.1.1875 - Se înființează "Societatea Studenților în Medicină din București", printre primele asociații sindicale ale studenților din țara noastră.

14.1.1527 - Domnitorul Moldovei, Ștefan cel Vodă, nepot al lui Ștefan cel Mare, moare otrăvit în cetatea Hotinului, astăzi aflată sub ocupație ucraineană. Se pare că în **asasinarea domnitorului a avut un amestec și Doamna Stanca**, fiică a lui Neagoe Basarab.

15.1.1850 - Tot în Țara de Sus a Moldovei, la Ipotești, se naște Mihai Eminescu, poetul nostru național.

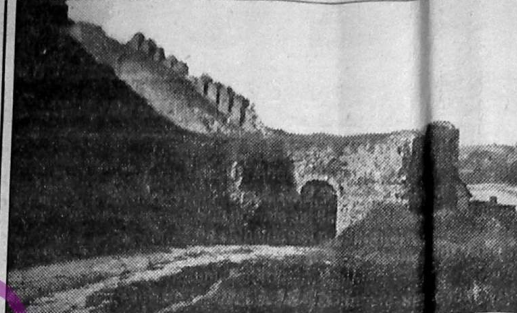
16.1.1679 - Este înscăunat la București Șerban Cantacuzino. Sub domnia sa, timp de un deceniu, Valahia va cunoaște o perioadă de stabilitate și prosperitate.

17.1.1568 - Se stinge din viață Nicolae Olahuș, învățat umanist român.

18.1.1848 - Într-un sat de lângă Arad se naște Ioan Slavici, important scriitor și ziarist, autor al mai multor volume de proză și a romanului "Mara".

19.1.1852 - Se naște preotul Vasile Lucaciu, politician de prestigiu, lider al luptei de emancipare și eliberare a românilor din Transilvania, fruntaș al Partidului Național.

Radu-Mihnea Dragomir



Cetatea Hotinului, veche vatră strămoșească, despre care Eminescu spune:

"Din Hotin și pân' la mare
Vin muscalii de-a călare
De la Mare la Hotin
Mereu calea ne-o ațîn."

Comunicat

Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD anunță membrii și simpatizanții săi că în cursul lunii ianuarie a.c., în zilele de joi 13-20-27.01.1994, la ora 17, la sediul central din corpul B, etaj I, din Bdul Carol I nr. 34, se vor ține conferințe în spiritul doctrinei și programului partidului nostru, după cum urmează:

Joi 13.01.1994, ora 17-19, va conferința dl **Zăgan Vichente** - consilier prezidențial, pe tema: "**Personalitatea doctorului Jovin**"

Joi 20.01.1994, ora 17-19, va conferința dl conf. dr **Nicolae Constantinescu** - membru al Alianței Civice - pe tema: "**Morala creștină și responsabilitatea socială**".

Joi 27.01.1994, ora 17-19, va conferința dl av. **Dinu Ion** - membru în Comitetul de Conducere al PNTCD pe tema: "**Principiile democratice de organizare a societății**".

Prin acest comunicat reamintim invitația către filialele muncitorești din cadrul Organizațiilor Județene PNTCD să și țină ședințele săptămânale joia, între orele 17-19, aceasta pentru a se cunoaște activitatea Organizației Muncitorești Centrale și a ne stabili programul de activitate în ansamblu.

Asociația franceză de ajutor medical al românilor

Invită colegii medici și studenții în medicină la **Masa rotundă de colaborare franco-română**. Studiul multidisciplinar asupra esofagitelor și esofagului Barrett. Coordonator O.E.S.O. - Pr. R. Giulii, Spit. Beaujon - Paris. Vineri, 21 ianuarie 1994, orele 17, Institutul francez, bdul Dacia 77, București.

Mulțumiri

Comitetul de Conducere al Organizației Muncitorești Centrale PNTCD mulțumește cu deosebită căldură prietenească tuturor acelor care, prin scrisori și telefoane, au transmis urări de fericire și sănătate, au prilejuit Sărbătorilor de Crăciun și Anului Nou. Organizației Muncitorești PNTCD și președintelui său, Ion Lambru.

Gh. Dinu
membru PNTCD și al Grupului de sprijin

Invitație

Sâmbătă, 8 ianuarie, ora 10.30, va avea loc la sediul central al PNTCD (corpul B etaj I, sala de conferințe) - cu ocazia împlinirii a 21 de ani de la nașterea lui **Iuliu Maniu** - prezentarea volumului "**Iuliu Maniu în fața istoriei**", cuprinzând interpretări și contribuții ale actualilor conducători ai PNTCD, precum și ai unor istorici de renume, asupra vieții și operii marelui bărbat de stat. În partea a doua lucrării sunt inserate documente inedite.

Vor participa la festivitatea lansării cărții domnii **Corneliu Coposu**, **Ion Diaconescu**, **Gabriel Tepelea**, **Șerban Ghica**, **Maiei Boila** etc.

Vicepreședinte,
Gabriel Tepelea

Anunț

Amintim cititorii ziarului nostru că se pot abona pe anul 1994, achitând contravaloarea numerarilor astfel: 680 lei (4 ex. x 150 + 20 lei spezele postale); 210 lei pentru 3 luni (13 ex. x 150 lei + 260 lei spezele postale); 4420 lei pentru 6 luni; 8840 lei pentru 12 luni.

Plata abonațelor se face până la 25 ale lunii la redacția "Dreptate" din Calea Victoriei 133, sect. 1, București, completându-se cuopul de abonament din publicație și restituiri redacției noastre cu plata contravalorilor de mas sus sau la oficiile postale locale, având numărul din catalog: 2129/94.

Dr. Carmen Popa

Cititorii întreabă, medicul răspunde

- Pentru domnul **Picu Gh.**, de 70 de ani, din Pietroșani - Teleorman: relativ la produsele Faralyt sau Uralyt, vă comunicăm următoarele: în momentul de față (24.12.1993) când am primit scrisoarea din partea domnului Căciureanu, nu se găsesc aceste produse în nici o farmacie de stat sau particulară din București. Face cu această ocazie apel la cine are aceste medicamente și se poate lipsi de ele să le aducă urgent la serviciul nostru medical central PNTCD, bdul Carol 34, sector 2, telefon: 614.32.64. Marți și Miercuri (27-28.12 a.c.) le voi căuta și în clinicile de urologie din București.
- Domnul **Gh. Mihăescu**, aleca Adjud 2, sector 3: avem la noi medicamentul de care aveți nevoie, rămâne doar ca dumneavoastră să ne contactați (eventual prin cineva) ca să ajungem cât mai repede în posesia lui.
- Domnul **Dumirescu Aurel**, de 74 ani, SAL, suferind de boala poliartritică, îi recomandăm **Brufen**, 3 pe zi, timp de 10 zile, cu **Mydocalm**, 3 pe zi, concomitent. Medicamentele se vor lua după masă. Anunțați-ne peste 10 zile cum vă simțiți.
- Doamnei **Rodica** din Călărași: fiind însărcinată în 6 (sase) săptămâni, este normal să acuzați senzațiile subiective și obiective descrise. Este vorba de vârsături de sarcină, care se tratează cu 2x2 tablete Metoclopramid pe zi, seara la culcare 2 tablete Torecan, și în 10-15 zile supărăriile dispar. Dacă aveți și dureri, 1-2 supozitoare cu Scobutil compus (la nevoie).
- Doamnei **Vișan Elisabeta** îi comunicăm că durerile apărute la rece și dulce sunt primele semne de carie dentară. Pentru a nu apărea complicații, adresați-vă unui cabinet stomatologic.
- Relativ la activitatea cabinetului stomatologic de la noi, vă comunicăm următoarele (în urma multor discuții avute): Acest cabinet funcționează în regim de cabinet cu plată pentru membrii PNTCD și pentru alții. Cât despre faptul că o extracție costă 5000 lei, vreau să vă spun că înainte de inflație costa 50 lei (1 kg carne = 30 lei), acum 1 kg carne = 3000 lei, deci proporția se păstrează.

Dr. George Calalb

Dreptate

Secretar general de redacție
MIRCEA VLAD

Sefi de departamente:
DAN BANICA: informaj
OVIDIU PATRASCANU: politica
STEFAN CALIGA: internațional
IOAN FRANCU: sport

Fotoreporter: **PETTER GHEORGHE**

Grafică și machetare:
ROXANA BURCESCU

Secretariat de redacție:
IOANA BERCIU

Secretariat:
CAMELIA DOBREANU

Financiar-contabilitate:
ECATERINA BUCĂ

Juridic:
GHEORGHE POPESCU

Documentare:
CONSTANTIN CEACU

Diffuzare:
GHEORGHE DUMITRU, DRAGOȘ CEACU

Curier:
LUMINIȚA DAMIAN

Correspondenți speciali:
SUA: SILVIA DUTCHEVICI

SUA și Canada: ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL

Geneva, München:
STELIAN IONESCU

Bruxelles: **COSMIN BROASCA**

Correspondenți teritorial:
SORIN GRECU - Cluj

VIRGIL COSMA - Iași

RADU SIMION BORDEANU - Hunedoara

NICU VRANCEANU - Bacău

COSTEL IONESCU - Brașov

MĂLIN DUMITRIU - Alba

VASILE VASILCA - Alba

IONEL BOTEĂ - Caraș-Severin

FLAVIUS BREZEANU - Brăila

FLORIN RĂDULESCU - Vrancea

MIHAI ENCIU - Sibozia

GHEORGHE SIMIANU - Suceava

ADRIAN SIMEANU - Argeș

DIANA MUNTEANU - Prahova

CĂTALIN POPESCU - Prahova

MIHAI BARBU - Valea Jiului

GHEORGHE TUDORAN - Arad

SERGIU PARCUȚIU - Arad

DANTE M.C. SEDAN - Timiș

VICTOR PIETREANU - Teleorman

FLORIN CĂCUREȚANU - Teleorman

IOAN GAVRILA - Tulcea

Redacția și administrația

Calea Victoriei nr. 133, et. 2

Tel: 650 41 25

Fax: 650 64 44

70 179 - București - sector 1

Cont virament nr. 4510501106

B.C.R. filiala S.M.B.

Tehnoredactare

computerizată:

Rb-Info

Team

Șefi tură calculator:



Aurel Nea
Mihnea Ra

Tipar executat de tipografia:

România Liberă

Doresc să mă abonez la ziarul **Dreptate** pentru

1 lună = 680 lei	Numere
3 luni = 2210 lei	Prețuri
6 luni = 4420 lei	Adresa
12 luni = 8840 lei	Cod postal
	Localitatea
	Județul

Redacția publicației "Dreptate", București, Calea Victoriei 133, et. 2, sectorul 1, tel. 650 41 25; fax: 650 64 44. Cont virament 45.10.50.11.06. B.C.R. S.M.B.

CUPON DE ABONAMENT

Un mare diplomat și patriot român:

De la Washington ne-a venit dureroasa veste a trecerii în eternitate a lui Constantin I. Țișoiu, ilustru diplomat, colaborator apropiat al lui Iuliu Maniu și apărător consecvent al principiilor democratice, atât în țară cât și după plecarea în exil. Născut la 4 februarie 1898 în Urlați, Prahova, descendent dintr-o familie de învățători cu largă deschidere patriotică și umanistă, C. Țișoiu urmează la început cursurile Facultății de Litere și Filozofie din Iași, continuându-și studiile de Științe Politice și Drept la Paris, unde obține doctoratul. Preocupat de problemele politice, sociale și filozofice, îl găsim prezent în paginile ziarelor "Jurnalul", "Prezentul" și mai ales la "Viața românească" al cărei codirector devine. Își începe cariera diplomatică în 1926 ca secretar al Comisiei mixte de Arbitraj, organism creat în urma tratatelor de pace de la Trianon. În 1929 este numit consilier tehnic pe lângă delegația română la Liga Națiunilor și acreditat membru al Serviciului de Informații din Secretariatul acestuia înalt for internațional. Din această perioadă datează apropierea sa de N. Titulescu de care va rămâne atașat până la moarte. Între 1933-1935 va fi ministru plenipotențiar la Haga, iar între 1935-37 la Varșovia. Din 1936 devine membru al Partidului Național Țărănesc bucurându-se de încrederea lui Iuliu Maniu care aprecia în cel mai înalt grad precizarea și viziunea sa europeană.

Ostracizarea lui N. Titulescu în 1937 se va răsfrași și asupra lui C. Țișoiu, ca diplomat. Unui astfel de om îi va încredința Iuliu Maniu misiunea de emisar pentru scoaterea României din Axă. Cum discuțiile principelui Barbu Știrbey cu Aliații băteau pasul pe loc se face apel la Constantin Țișoiu care ajunge la Cairo la 25 mai 1944, cu noi instrucțiuni. Din telegramme trimise de Mac Veagh, ambasadorul SUA pe lângă guvernul iugoslav și grec în exil, reiese întregul dramatism în care se găsea țara în curs de a fi ocupată și necesitatea de a obține unele asigurări din partea anglo-americanilor în urma armistițiului. Maniu dorea să obțină de la aliați ca "întreg teritoriul ocupat să fie exclusiv sub administrație românească", "întreaga Transilvanie de Nord să fie retrocedată României", "fondurile Băncii Naționale ale României capturate de germani să fie returnate noului guvern" (format după răsturnarea dictaturii n.n.), implicarea anglo-americanilor în ajutorul țării noastre etc. Din și hîmbul de telegramme pe care ambasadorii englezi, americani le fac cu ministerele lor de externe apar două constante: inflexibilitatea poziției sovietice care lega continuarea convorbirilor de acceptarea condițiilor de armistițiu și încercarea delegației române de a ușura aceste condiții, făcând apel la anglo-americanii. Din mai 1944 când a ajuns la Cairo până în septembrie 1944 când a luat parte la "tratativele" de armistițiu de la Moscova, pe umerii mai tânărului diplomat Țișoiu au apăsător toate întrebările chinuătoare ale unei situații fără ieșire. Diplomații de la Cairo ca și membrii delegației au bătut la porțile înțelegerii aliate, fără ecou, neavând de ales decât între prăbușirea totală a țării, ocuparea ei de către

trupele sovietice, ațitate de marșul spre Cimeea și Stalingrad și salvarea prin diplomație și tact a ceea ce se mai putea salva: continuitatea existenței statului român. Un leit-motiv al intervențiilor românești a fost îmbunătățirea condițiilor de armistițiu. Reamintim pentru cei ce aruncă răspunderea condițiilor de armistițiu pe una din părți (rege, P.N.T.) că în "Declarația de constituire a Blocului Național Democrat" din 20 iunie 1944 se cerea de către toate forțele politice componente (P.N.L., P.N.T., P.C., P.S.D.): încheierea fără întârziere, în baza ofertei făcute de Aliați a unui armistițiu cu Națiunile Unite căutând a obține condițiile posibile cele mai bune pentru interesele țării". Iar Const. Țișoiu ducea tratative la Cairo în numele tuturor acestor forțe.

Pe de altă parte, canalul de la Cairo s-a izbit și de "concurența dezastruoasă pentru țară prin oferta separată a lui Tătărașcu. Acesta preconiza ca tratativele pentru armistițiu trebuie duse direct cu Sovietele, fără mediativna anglo-americană, anunțând crearea unei coaliții dispuse să încheie imediat un pact de colaborare cu Uniunea Sovietică. Dar nu putem analiza aici întreaga gamă a ofertelor, inclusiv aceea a lui Mihai Antonescu care cerea în cele din urmă (la 22 august 1944) intermedierea unui armistițiu prin Ankara.

La 4 septembrie 1944 Barbu Știrbey și C. Țișoiu sosesc la Moscova alăturându-se delegației sosite de la București, compusă din Ion Christu, D. Dămăceanu, Gh. Popp și Lucrețiu Pătrășcanu. Delegația e primită abia la 10 septembrie când este pusă în fața unui Text pregătit minuțios, împovărat. C. Țișoiu, alături de alți membri ai delegației, fără concursul anglo-americanilor, încearcă să introducă o clauză prin care trupele sovietice vor fi obligate să se retragă din România îndată ce operațiunile militare împotriva Ungariei, Cehoslovaciei și Germaniei vor lua sfârșit. Cunoscutul "niet" apare din nou cu motivația că retragerea trupelor sovietice e subînțeleasă prin art. 3 care se referă doar la "libera mișcare a Armatei Roșii pe teritoriul României". La reînțoarcerea în țară e numit pe data de 21 septembrie ministru de externe în cel de-al doilea guvern. Sănătescu, iar între 2 decembrie și 6 martie 1945 va avea aceeași răspundere în guvernul Rădescu.

Se știe că după demiterea lui Rădescu acesta a cerut la început azil la Legația britanică, pentru ea, nu după mult timp, să emigreze în SUA. Țișoiu, cunoscut prin replicile hotărâte date lui Vișinski și refuzul de a colabora la comunicarea țării îl va urma în 1946, cu ajutorul americanilor. În exil personalitățile române pun bazele unui "Comitet Național Român", prezidat la început până în 1950 de Rădescu, iar din 1950 până în 1975 de către C. Țișoiu.

În cei 25 de ani de existență ai Comitetului Național Român acesta a afirmat fără încetare setea de libertate a poporului român ingenuchiat, a căutat să adune pe toți românii sub steagul democrației reactivând

Opoziția în societatea românească post-totalitară (III)

Fără a manifesta un optimism de circumstanță se poate însă afirma că opoziția din țara noastră are șanse reale de a se consolida urmărind câteva obiective strategice.

În primul rând este necesară formarea de partide politice puternice, ceea ce presupune:

- unificarea doctrinară programatică și organizatorică în jurul principalelor doctrine politice democratice contemporane - liberalismul, democrația creștină și social democrația;
- configurarea organizatorică internă democratică și crearea de posibilități de penetrare în toate mediile sociale;
- realizarea de structuri decizionale suplă, capabile de a lua decizii competente și ferme, de a avea reacții prompte și adecvate la o lume în permanentă și rapidă schimbare;
- selectarea unei elite formate din cadre de specialitate în domeniile de elaborare a strategiilor și a ofertei politice, precum și în cea a practicilor de execuție și comandă în toate sectoarele vieții politice, economice, sociale, culturale;
- realizarea unor canale informaționale interne și de depozitare a informației în bănci de date;
- stabilirea unor contacte permanente cu electoratul prin intermediul unei prese de partid vii și incitante la gândire și acțiune ca și prin conferințe, simpoioane, mese rotunde, interviuri în mass-media și televiziune etc.;
- și nu în ultimul rând procurarea de resurse materiale și financiare fără a recurge la compromisuri jenante sau pierderea autonomiei politice.

În al doilea rând este necesar ca partidele politice democratice o dată structurate și organizate modern să treacă la faza superioară de realizare și consolidare a unei alianțe sau coaliții a întregii opoziții în jurul a cărorva idei-forță: democrație reală, stat de drept, decentralizare administrativă, economie de piață și privatizare rapidă și energică, redresare economică, stoparea inflației și protecția păturilor defavorizate ale populației, lupta decisă contra corupției și clanurilor mafioate din aparatul de stat, integrarea ireversibilă a țării în structurile europene și nord-atlantice. Lipsa de coeziune a partidelor democratice din Bulgaria, Lituania și Polonia a dus la o revigorare a forțelor neocomuniste și la acapareaa puterii de către acestea.

În al treilea rând este incontestabil că o opoziție puternică mai presupune și existența unei societăți civile dezvoltate în toate sectoarele, cu o conștiință clară a intereselor și aspirațiilor sale, precum și un electorat depășind stadiul de masă amorfă ușor manipulabilă și structurată în categorii socio-profesionale cu opțiuni politice bine precizate și relativ stabile.

Da, toate aceste ultime condiții aparțin încă viitorului.

În Marea Britanie de la 1826 opoziția a câștigat dreptul de a purta numele de "opoziție a Majestații Sale".

Acum, la sfârșitul de veac XX, suntem îndreptățiți să credem că pretutindeni în lume opoziția ar putea să devină "opoziția Majestații Sale". Și aceasta nu pentru că factorul constituțional e necesar să fie reprezentat cu orice preț de un monarh, ci pur și simplu fiindcă există o "Majestate a poporului suveran", iar opoziția și Guvernul împreună ar trebui să se înveșmănteze Opreștiului și majestații pe care doar exercitarea legii și respectul drepturilor lor să le confere unui regim democratic.

Constantin I. Țișoiu

Desigur, creionarea de astăzi va trebui completată, căci o viață în serviciul permanent al patriei nu începe într-un articol. Cum aș putea încheia acest ultim elogiu mai bine decât alăturând slovelor mele scrisoarea semnată de Iuliu Maniu, C.I. Brătianu și Constantin Titei Petrescu la 5 aprilie 1947 și pusă la dispoziția noastră de doamna E. Țișoiu din Washington:

Iubite Domnule Țișoiu,

Am regretat foarte mult că împrejurările din toamnă trecută nu ne-au îngăduit să ne vedem înainte de plecarea Dvs din țară. Știu însă prea bine că de mult acordăți ideilor noastre politice, precum și căta iubire de Țară și ce înaltă competență puneți în serviciul luptei noastre comune pentru cauza națională.

Țin de aceea să vă reamintesc întreaga mea încredere în acțiunea atât de necesară pe care sigur că o veți desfășura în unire cu toți ceilalți prieteni ai noștri din străinătate.

Primiți, vă rog, iubite Domnule Țișoiu, încredințarea deosebită mele considerațiuni și a vechilor simțăminte cordiale ce vă păstrez.

București 5 Aprilie 1947.
Iuliu Maniu
C.I. Brătianu
Constantin Titei Petrescu

O viață bogată în fapte și ani. O viață exemplară pe care generațiile mai noi au datorată să o adăncească și mai ales să-i urmeze exemplul.

Gabriel Tepelea

Generali ai Armatei Române, morți în închisorile comuniste

Ca veteran de război cu grad de locotenent (r) decorat, participant în cel de-al doilea război și ca fost deținut politic timp de aproape 8 ani, nu pot să nu fac cunoscut întregului popor român, Armatei Române, generațiilor tinere actuale și celor ce vor urma, numele unor generali ce au constituit elita Armatei române, comandanți de mici și mari unități în cele două războaie. Drept recunoștință pentru bravii eroi ce au contribuit prin faptele de arme pe fronturile de luptă pentru apărarea țării și păstrarea integrității teritoriale, regimul totalitar comunist, impus prin forță României, cu începere de la 6 martie 1945, găsindu-și cozile de topor prin trădătorii de neam

și de țară: Ghe. Gheorghiu Dej, Emil Bodnăraș, Ana Pauker, Petru Groza, Teoharie Georgescu, Alexandru Drăghici, Nicolae Ceaușescu și toți cei din CPEx. ce au urmat până la revoluția din decembrie 1989, au găsit de cuviință lichidarea lor prin toate mijloacele inumane, utilizate așa cum știa securitatea, în toate pușcăriile și lagărele de muncă forțată și de exterminare din Dobrogea, Balta Brăilei și Delta Dunării.

Redau mai jos numele lor: mareșalul **Ion Antonescu**, comandor **Anton Marin**, general **Constantin Pantazi**, amiral **Nicolae Păiș**, general **Nicolae Samsonovici**, general **Ilie Șteflea**, general **Nicolae Teteranu**, general **Radu Rosetti**, general

Mihail Romanescu, general **Radu Roșculeț**, general **Aurel Aldea**, general **Ion Arbore**, general **Ion Carlaont**, general **Emanoil Bărzotescu**, general **Constantin Constantin**, general **Ghe. Coroamă**, general **Ion Dumitrache**, general **Constantin Eftimiu**, general **Nicolae Cheneracu**, general **Modest Isopescu**, general **Iosif Iacobici**, general **Nicolae Macici**, general **Socrate Mardare**, general **Leonard Moculeschi**, general **Mitreu**, general **Gabriel Negrel**, general **Ion Sichițiu**, general **Pălănganu**, general **Constantin Petrovicescu**, general **Gh. Stavrescu**, general **Ion Topor**, general **Vasile Zorzar**, general **Ghe. Crepu**.

Consider că acești bravi generali, veterani din război post-mortem trebuie să rămână veșnic în amintirea noastră.

Dumnezeu să-i odihnească.

Dr. Ec. Vasile Em. Popescu

Nicolae Ionescu - Galbeni

INVITATIE LA DIALOG DESPRE IDEOLOGIA COMUNISTA (II)

După prăbușirea regimurilor totalitare din estul Europei, s-a spus că ideologia comunistă este moartă.

Iată, însă, că de la o vreme încoace, lideri ai vieții politice sau ai mass-media românești încearcă să acrediteze teza că ideologia comunistă este corectă și că doar aplicarea ei practică a fost greșită! La fel gândesc și destul „oameni ai muncii”, altfel cum s-ar putea explica rezultatele votului din septembrie 1992, care au menținut la putere forțele conservatoare, proto-comuniste?

Subestimarea importanței unei prezențe active și permanente pe frontul luptei ideologice, după Revoluția din 1989, de către opoziția democratică, este o eroare. Stafia comunismului încă mai bântuie în România (și nu numai). Desigur, chiar și o simplă dezbatere academică pe tema ideologiei comuniste nu este o întreprindere facilă, în condițiile unor automatisme de gândire moștenite de la regimul trecut, ale unui mediu social-politic intolerant, în care forțele oculte practică dezinformarea, diversivna și manipularea, iar oamenii mai au de suportat și consecințele propriilor vederi politice. Dar, oricum ar fi, riscul trebuie asumat.

Relația dintre muncă și capital

Într-o economie liberă de piață, totul depinde de forța de negociere a părților interesate. De aceea, se poate ca salariul să corespundă sau nu cantității și calității muncii depuse. Este cert, însă, că situația salariaților s-a ameliorat continuu. Dezvoltarea mișcării sindicale a condus la generalizarea contractului colectiv, cu un întreg șir de urmări pozitive. În afara salariului plătit direct, în țările dezvoltate, patronul trebuie să verse anumite sume la „casele de securitate socială”, care, la rândul lor, le distribuie salariaților sub diferite forme: ajutoare de șomaj, de maternitate, de boală, pensii etc. Mai trebuie menționate și alte aspecte noi, cu deosebită relevanță: creșterea posibilităților de economisire ale salariaților și garantarea salariului minim. Și, cu toate acestea, nu credem că se poate da un răspuns categoric la întrebarea pusă.

Societatea capitalistă contemporană este departe de a fi omogenă. Una este situația în țări cu un nivel de trai foarte ridicat, cu o asistență socială cvasiperfectă (mai este exploatat muncitorul suedez?) și alta în țări ca Grecia, Turcia și chiar Italia. Ceea ce se știe sigur este că, azi, masa profiturilor în USA, Japonia, Germania și ș.a. se situează la un nivel superior față de vremea lui Marx. Să fi crescut, oare, și gradul de exploatare în aceeași măsură? Ar fi absurd să se tragă o asemenea concluzie. Și, atunci, care poate fi explicația acestei evoluții a profitului?

Să ne îndreptăm atenția spre acel factor de producție, atât de discreditat de Marx, care este **capitalul**. Dacă-l privim fără

gânduri preconcepționale, atunci trebuie să-l asociem cu noua tehnologie, cu un management modern, cu un marketing adecvat, elemente care, prin efectul lor de antrenare, de potențare, conduc la o productivitate superioară, pe scurt, la o activitate economică profitabilă. Pentru a se obține profit, nu este suficient să se pună, pur și simplu, în mișcare factorii de producție, inclusiv munca, să se producă orice și oricum. Profitul apare, după cum arăta Schumpeter, **dacă există inovație**.

În felul lui, și Marx era de aceeași părere. Numai că el considera profitul realizat pe calea inovației doar o „plus-valoare suplimentară”, un adaos temporar la profitul obișnuit. Cine citește „Capitalul” își dă seama că Marx minimalizează importanța profitului obținut pe seama progresului tehnic. Dintre toate formele de profit (de plus-valoare), tocmai aceasta îi reține cel mai puțin atenția. De ce, oare?

Marx plătește tribut anti-capitalismului său. El s-a lăsat prea mult influențat de cele petrecute în perioada copilăriei mașinismului, când „mijlocul de muncă îl omora pe muncitor”. Marx a privit prea mult spre trecut, văzând în tehnica nouă un adversar al clasei muncitoare. În nici un caz, ea nu putea sta la baza obținerii profitului. Să ne imaginăm, însă, o combinație de progres tehnic (o linie automatizată, de exemplu) și de management inovator; o asemenea combinație nu poate genera, prin ea însăși, profit!

Să se fi temut Marx că o recunoaștere a

consecințelor pozitive ale progresului tehnic și managerial i-ar submina teoria exploatarei? Și cu alte prilejuri. Marx a minimalizat importanța acestor factori. În conceptul său de „forțe de producție”, el plasează tehnica pe un plan secundar; despre rolul științei, al cercetării științifice, nu amintește decât în treacăt, iar despre „energie” ca forță de producție nu spune un cuvânt. Dar, ce înseamnă a vorbi despre importanța unor asemenea factori? Înseamnă a admite rolul necesar, pozitiv, al capitalului.

Preocupat să demonstreze creșterea gradului de exploatare în capitalism, Marx distinge două forme fundamentale de plus-valoare: cea „absolută” și cea „relativă”. În timp ce prima este prezentată ca o formă violentă de spoliere, realizată prin prelungirea zilei de muncă sau prin intensificarea muncii, cea de-a doua ar fi un rezultat al folosirii tehnicii în vederea ieftinirii forței de muncă, a reducerii valorii ei. Te cuprinde un sentiment de confuzie citind sute de pagini, pe parcursul cărora Marx vrea să dovedească ceea ce nu se poate dovedi. Și aceasta pentru simplul motiv că realitatea n-a evoluat așa cum își imagina el. Toată lumea știe că ziua de muncă în țările capitaliste nu s-a mărit, ci, dimpotrivă, s-a redus sensibil; intensificarea muncii nu s-a produs, sporind, în schimb, preocupările pentru ușurarea ei; în ce privește valoarea „forței de muncă” (privită ca valoare a bunurilor necesare întreținerii muncitorului și familiei sale), ea nu s-a micșorat, ci a crescut foarte mult. Iată, dar, cum stau lucrurile cu teoria marxistă a plus-valorii - fundamentul teoretic al „exploatarei capitaliste”.

Vorbind despre exploatare, Marx urmărește să culpabilizeze proprietatea privată capitalistă. Ideea că oriunde există proprietate privată, există și exploatare, traversează „ea un fir roșu” întreaga sa operă. Numai proprietatea socială, comună, este, în viziunea lui Marx, aceea care îl eliberează pe om de exploatare. Marx nu a prevăzut, însă, că socialismul real va crea **forme noi de exploatare, specifice proprietății comune**. Să trecem peste fenomenul de masă denumit „muncă patriotică” - în fapt, muncă obligatorie și neplătită - și să ne punem întrebarea: de unde proveneau veniturile a milioane de lucrători din întreprinderile nerentabile, îndeosebi din cele ale industriei grele? În mod categoric, prea puțin din munca lor proprie, atât timp cât produsele fabricate erau greu vandabile. În virtutea proprietății socialiste, statul dictatorial proletariatului redistribuia venitul național după bunul său plac. Așa se făcea că lucrătorii din ramurile rentabile erau plătiți necorespunzător, sub

valoarea muncii depuse, diferențele rezultând fiind destinate subvenționării activităților nerentabile. Industria grea trăia pe seama agriculturii, a industriei ușoare. Dar, înseamnă altceva decât exploatare faptul că unii trăiesc pe spinarea altora, chiar dacă independent de voința lor? Ca să mărim rădem, să ne amintim de o glumă din „epoca de aur”: „Care este deosebirea dintre capitalism și socialism? Capitalismul reprezintă exploatarea omului de către om. Socialismul este invers!”.

Indiferent ce susțin marxistii, a vorbi de exploatare în condițiile capitalismului este un fapt mai dificil decât dacă ne raportăm la antichitate sau la evul mediu, la condițiile sclavului, respectiv a iobagului. În societățile precapitaliste, exploatarea este expresie a lipsei de libertate, totală și parțială, a producătorului direct, totală și parțială, trecerea de la sclavajism la feudalism a determinat o atenuare a exploatarei omului de către om: este însemnat, însă, apariția capitalismului?

În mod incontestabil, cu acest prilej a produs un fapt de importanță crucială, care marxistii s-au străduit, tot timpul, să minimalizeze: **muncitorul a devenit liber din punct de vedere juridic**, a apărut și dezvoltat DEMOCRATIA, care, treptat, ajunge o trăsătură definitorie a vieții politice și economice a unor întregi națiuni. Desigur, trecerea la capitalismul dezvoltat nu s-a făcut lin, fără dureri. Dar, ce diferență există s-a creat între perioada capitalismului sălbatic, analizată de Marx, și zorii celui al „Treilea Val” întrezărit de Toffler! Este saltul de la regimul „stăoarcerii sudorului proletariatului”, la cel al „orărilor glisante” al ritmului de muncă personalizat. Și toate acestea grație proprietății private - atât de hulită de ideologia comunistă. Într-o economie de piață și într-un regim democratic, omului i se oferă, pentru prima dată, șansa reală de a revendica și să obțină drepturile sale fundamentale, printre care și pe acela de a primi ceea ce i se cuvine datorită muncii, adică de a nu fi exploatat. Iată de ce el se simte liber și chiar este liber.

Propaganda comunistă a încercat să prezinte „Capitalul” lui Karl Marx ca pe noua Biblie, o carte a cărților care să aducă mântuirea clasei muncitoare. Dar, viața demonstrează că, la înfăptuirea dezideratelor sale fundamentale, clasa muncitoare a ajuns pe alte căi decât cele propovăduite de Marx printre care calea credinței și a respectării instituțiilor tradiționale, contestate de marxism.

Prof. univ. dr. Radu Vasile

Prof. univ. dr. Sterian Dumitrescu

Biserica și libertatea politică (IV)

Ca orice valoare umană, și instituția libertății politice, dacă devine scop în sine, dacă prin sensul care i se dă își depășește funcționalitatea, ea nu numai că este inutilă, dar devine dăunătoare. Acești liberi cugețatori transformând libertatea lor în raport cu puterea politică în libertate față de adevăr, uită cuvintele lui Isus, care, ca orice cuvânt al lui Dumnezeu, nu suferă excepții: „Nu puteți fi decât sau sclavi păcatului, sau sclavi adevărului. Libertatea politică este o instituție oportună și bună în măsura în care ne permite să devenim liberi cu adevărat, să aderăm la adevăr, să scăpăm de constrângerea totală și asumându-ne în acest demers întreaga responsabilitate de ființe spirituale cu destin etern propriu. Libertatea politică este pentru societatea modernă salutară în măsura în care demersul spre adevăr pe care îl facem noi nu împiedică nici pe alții, indiferent care și cât este adevărul pentru ei, să-1 facă în același fel responsabil. Trăim creștinește libertatea politică și democrația tocmai în măsura în care ea este pentru noi un mijloc pentru a deveni sclavi ai

adevărului, fii ai lui Dumnezeu și nu sclavi ai puterii politice sau ai păcatului.

Momentul actual prin care trece societatea noastră, după 50 de ani de opresiune și teroare, este unul care conține pericolul amăgirii cu o falsă libertate, conține primejdia de a dori libertatea politică ca pe o posibilitate de a nu crede în nimic, de a rămâne neangajați în realitate, prinși de păcat și minciună. Credința creștină, fruct al libertății noastre de voință, responsabilă asumată ne scapă de această primejdie.

Băjbăiala spre libertate de cele mai multe ori spre o falsă libertate din ultimii patru ani ne prilejuiește posibilitatea de a pătrunde un adevăr hotărâtor pentru destinul nostru politic dar și spiritual: Dacă nu suntem liberi, liberi prin aderare la adevăr, sau măcar nu suntem angajați pe drumul care duce la această libertate, libertatea politică este în cel mai bun caz inutilă dacă nu dăunătoare. Acest demers spre libertatea adevărată nu se realizează prin ordinea de drept sau prin instituțiile statului. În această privință statul, în concepția democrației creștine, trebuie

numai să asigure premisa, conștând din libertatea politică, care să permită Bisericii, școlii, asociațiilor, partidelor și tuturor segmentelor societății civile să conducă persoanele din societatea respectivă spre libertatea adevărată.

Libertatea politică, tocmai pentru că lipsa ei a fost dureros simțită în ultimele decenii, tocmai pentru că este premisa în care demersul spre libertatea adevărată are loc în condiții mai bune, tocmai pentru că este elementul spectaculos, cel care a devenit, datorită conjuncturii actuale, mai imediat posibil, este cea care a mobilizat energiile, cea care a constituit și constituie obiectivul declarat al tuturor forțelor politice și sociale. Dar pentru ca acest efort să nu fie inutil sau chiar dăunător este necesar ca energia mai de adâncime să fie mobilizată pentru a împinge societatea noastră și persoanele care o constituie spre adevărata libertate, cea despre care Isus ne spune: „Adevărul vă va face liberi”.

Pr. Matei Boilă



Rogo 93

DI Titus Raveica, președintele Consiliului Național al Audiovizualului, a hotărât:

"Iar în problema lui Dallasu', discutăm luni"

Vineri, Comisia de Cultură, Arte și Mass Media a Camerei Deputaților a invitat în Dealul Mitropoliei, pentru găsierea unei soluții la problemele în litigiu, Consiliul Național al Audiovizualului și Consiliul de administrație al Televiziunii Române.

Problemele discutate au fost: difuzarea filmului serial "Dallas", difuzarea la 30 decembrie a filmului editat de către guvern, modul în care a fost realizat programul de Revelion și felul în care înțelege dl Everac să conducă instituția al cărei director general este. Discuțiile au durat 7 ore, timp în care doar dl Titus Raveica a făcut o mică pauză pentru a schimba câteva impresii cu șeful domniei sale. Asaltat de ziaristi, dl Raveica a mărturisit că este extrem de tensionat de serioasele dezbateri și că are probleme serioase deoarece acasă i s-a openat o conductă de apă! Șeful audiovizualului a mai declarat că este timpul să-și schimbe comportamentul și să devină un bărbat mai puțin timid pentru a reuși să aplice sancțiuni, lucru pe care nu l-a mai făcut încă în prezent.

La încheierea discuțiilor, la care presa nu a avut acces, atenția ziaristilor s-a focalizat asupra domniilor Mihai Tatulici, Răzvan Theodorescu și Paul Everac. Dacă primul dintre aceștia a făcut un apel la presa scrisă, cerându-i să ajute lucrătorii din televiziune să-l dea jos pe dl Everac, al doilea s-a rezumat la o foarte scurtă declarație: "Am avut curajul să reorganizez RTV după perioada ceaușistă dar nu am curajul să o fac și după perioada Everac". În ce îl privește pe tabletagiu, înghesuit de

ziariștii dornici să afle dacă își va da sau nu demisia, acesta s-a abținut de la orice declarație, urcându-se repede în mașină. A urmat o conferință de presă a Comisiei de cultură, al cărei președinte este dl prof. Gabriel Tepelea, la care au luat parte numai deputați ai opoziției. De altfel, singurul membru al comisiei aparținând PDSR-ului prezent la sedință, dl Petre Sălcudeanu, a șters-o englezește de la întâlnirea cu ziaristii.

În ceea ce privește filmul difuzat pe 30 decembrie, domnul Gabriel Tepelea a opinat că a fost "un jalinic pamflet cinematografic ce face o falsă legătură între cauză și efect". D-sa a comunicat presei că dl Everac și-a făcut "mea culpa" și a afirmat că nu a vizionat filmul venit de la guvern, via Cornelu Vadim Tudor.

În privința fiascoului din noaptea revelației, Comisia pentru Cultură a ajuns la concluzia că vinovat de acest fapt este Consiliul de administrație al RTV deoarece i-a dat mâna liberă atât dl Everac pentru toate mișcările din interiorul acestei instituții.

Referitor la filmul Dallas, acesta se difuzează, după cum se știe, însoțit de reclama pentru țigările Kent. Însă, CNA-ul a prevăzut (cu titlu de lege) ca din 1994 să fie interzisă difuzarea reclamei pentru țigări. Pe de altă parte, ar fi dureros pentru oamenii care într-un ocean de griji și privațiuni să fie lipsiți și de măruntă bucurie pe care (unora) "le-o aduce filmul Dallas". Așa încât, în această privință s-a ajuns la soluția extremă, ca responsabilii din TVR să plătească 2% amendă din suma primită de TVR pentru difuzarea fiecărui episod din film (50000), începând cu primul episod din anul 1994.

Despre incompetența dlui Everac s-a discutat mult, iar apărurile salariaților din televiziune de genul: "suntem disperajați, suntem slugi, să fim salvați" trimise la Cameră, sunt elocvente în privința stării de spirit.

Curios este că domnul Everac și-a asumat răspunderea pentru toate greșelile comise, inclusiv... de către alte persoane. Și a făcut-o exact ca într-o sedință de partid comunist, plecând din sala de unde s-au purtat discuțiile foarte senin. Sau poate nu este nimic așa curios dacă ne gândim că totul îi este dictat "de sus". Iar

De sărbători,

Puterea a așezat pe masa cetățeanului promisiuni și a turnat în pahare venin

Puterea guvernantă din România este prinsă în clește. Pe de o parte, opoziția care a atacat guvernul în decembrie '93 cu o moțiune (a doua) de cenzură și nu a lipsit mult (câteva voturi doar) ca ea să fie adoptată de Parlament. De cealaltă parte, sindicatele au cerut Parlamentului să impună un alt guvern - de coaliție, din care să facă parte și partide din actuala opoziție - cu un program credibil de reformă și de scoatere rapidă a țării din criză. Răgazul lăsat de sindicate expiră peste câteva zile - sâmbătă 15 ianuarie.

De toate a făcut puterea comunistă sulemenită la chip ca să arate a social-democrație în acești patru ani de stăpânire, numai să înțeleagă vremurile nu. De fapt, a făcut ceea ce s-a priceput: a învrăjbit oamenii între ei sau le-a înșelat buna credință. Așa că, în ajun de Anul Nou, a intrat iute în dispozitiv de luptă. Mai întâi castelanul de la Cotroceni a ținut (și continuă să țină) o rundă de consultări cu liderii partidelor reprezentate în Parlament. Dar până la urmă s-a vădit că erau nu consultări, ci tactice de cafeenea. De fapt, partidul de guvernământ nu a făcut decât să tragă de timp, iar de acest timp au încercat să profite PUNR-ul și PDAR-ul, care și-au unit trupurile slăbănogite în Blocul Unității Naționale. Pe de altă parte, domniile Năstase și Gherman au declarat în interviuri și la conferințe de presă lucruri care se contradic: ba că se impune formarea unui guvern de coaliție, ba că sunt mai bune așteptările anticipate. Cine să-i mai înțeleagă? Nici nu trebuie. Totul e să-i fraierești pe oameni. Și a venit și domnul Văcăroiu într-un interviu pe postul "Soti" ca să ne lămurească. Și ne-a "lămurit" că o ducem relativ bine și în consecință ar trebui să ne lăsam de greve și de alte revendicări. Și dacă tot urma vacanța parlamentară, iar grevele generale nu mai avea cui se adresa, ce să-i zic PDSR-ului? Ia să trecem iute prin camere o lege de abilitare a guvernului de a emite ordonanțe. Mai trebuia însă ceva care să zăpăcească mințile oamenilor. Și a fost găsit everacul. Acum, toată lumea se chinuie să deslușească scâlbămbăilele caricaturii la chip de director la

Televiziune. Iar videoclipul insultător la adresa Regelui, editat la guvern de un fel de Voican Voiculescu de mâna a treia - Mircea Hamza - și difuzat pe postul național în 30 decembrie - de ziua republicanismului bolșevic, tot această menire avea să zăpăcească lumea.

Nu mai că toate acestea nu au dus la nimic bun pentru cauza puterii. În primul rând, sindicatele nu s-au lăsat impresionate de nici o promisiune și au anunțat la conferința de presă din 7 decembrie că nu le interesează decât un guvern cu un program de reforme realist. De la PDSR, sindicaliștii spun că nu mai așteaptă nimic. Pe de altă parte, insolența primului ministru și încercarea lui de a-și masca neputința prin șmecheria cu ordonanțele nu a reușit pentru că opoziția a cerut sesiune parlamentară extraordinară. Iar în ce privește dosarul Everac, acesta a întrecut cu mult pe acela al lui Sălcudeanu. De fapt, vinovatul vinovaților este acela care l-a numit, iar dacă Everac își bate joc de cetățeni și de trecutul țării asta o face în numele șefului său - Ion Iliescu, pe care îl reprezintă. MS Regele, persoana sa, nu a avut decât de câștigat în popularitate. De altfel, tot românul știe din familie cum au stat lucrurile după război. Comunismul a fost, deci, adus de rușii învingători în război. În vremea sărbătorilor, puterea nu a putut să pună pe masa cetățeanului decât explicații și a turnat în pahare numai venin.

Cei ce stăpânesc, încă, această țară nu au băgat de seamă că în patru ani s-a încheiat ceea ce este menit să-i ducă de răpă: o societate civilă. Sindicatele, ligile studențesci, asociațiile cetățenești, tronsoane ale societății civile, acționează coerent și își coordonează acțiunile. Iar dacă n-au înțeles că vremurile s-au schimbat, atunci mizeria și disperarea vor fi atât de mari, încât situația va scăpa de sub control și de data aceasta nu sindicatele vor fi răspunzătoare. Pot avea loc conflicte sociale violente. Acestora cine le-ar putea pune capăt și cum?

Dan Bănică

în sprijinul acestei idei vine și afirmația domnului Everac că se simte demiteret a domniei sale ar fi de natură... politică. Aici domnia sa se află în situația cănelui credincios care ia bătăie dintr-un motiv misterios de la stăpânul său.

Deși puternic atacat de dl Tatulici, dl Everac l-a amintit pe cel dintâi ca posibil succesori în fotoliul de director general.

În acest sens, foarte interesantă mi s-a părut declarația domnului Gabriel Tepelea acordată în exclusivitate săptămânalului

nostru. "Paul Everac a primit criticile domnului Tatulici destul de resemnat, deși dintre multele voci ce-l atacau, cea a domnului Tatulici a fost cea mai puternică. Paul Everac i-a răspuns: «Dumneata ai fost unul dintre acei care m-au lingușit cel mai mult și știu că la fel ai făcut și cu Răzvan Theodorescu înainte și acum știind că scaunul meu plutește în aer, cauți plasmament pentru viitor». Mare-i ogradă... televiziunii!

Ovidiu Pătrășcanu



Roșo 93

Anunt

În organizarea Direcției Departamentelor de Studii și Doctrină și a Asociației Inginerilor din PNȚCD, și în colaborare cu filiala județeană Argeș a partidului nostru, va avea loc un

Simpozion

cu tema: "75 de ani de la înființarea Partidului Țărănesc de către Ion Mihalache la Câmpulung Muscel"

Simpozionul va avea loc în ziua de 15 Ianuarie 1994, în sala ARO a Casei de Cultură din Câmpulung Muscel și se va desfășura începând de la ora 10.00.

- La Simpozion vor lua cuvântul domni:
 - Cornelu Coposu, președintele Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat
 - Ion Diaconescu, prim-vicepreședinte al PNȚCD
 - Gabriel Tepelea, vicepreședinte PNȚCD și alte personalități.

Transportul de la București la Câmpulung este asigurat cu autocare ce vor pleca din fața Sedului PNȚCD, din Bdul Carol I, sâmbătă 15 ianuarie 1994, orele 17.00.

Relații la ing. Radu Simălaru, secretar general al Asociației Inginerilor din PNȚCD. Telefon 633.20.96 și 615.45.36.

Comunicat

Sâmbătă, 15 ianuarie 1994, orele 10.00, va avea loc la sediul central al PNȚCD sedința Comitetului Național TUNTCD în vederea demiterii imediate următorilor Conferinței Naționale a TUNTCD. Vor fi discutate principalele evenimente politice și activitățile organizației studențești.

Reamintim președinților de filiale că așteptăm până în sfârșitul acestei luni cât mai multe formulare cu semnături pentru susținerea inițiativelor legislative privind urgentarea urmăririi generale și a judecării celor vinovați pentru faptele de reprimare a participanților la demonstrațiile din decembrie 1989 inițiată de Liga Studenților.

Joi 20 ianuarie 1994, orele 17.00 va avea loc la sediul TUNTCD din Bdul Carol I nr. 34 o întrunire extraordinară a membrilor filialei TUNTCD din București. Sunt invitați membri și simpatizanți.

Reamintim că în fiecare luni, la orele 18.00, au loc sedințele Comitetului Național TUNTCD la care poate participa orice membru sau simpatizant.

Președinte TUNTCD
Marius Bostan

De ce nu avem încă o economie de piață reală?

Sintagma economiei de piață a polarizat, după Decembrie 1989, cel mai mare interes teoretic și practic - însăși Puterea neocomunistă fiind nevoită să accepte (dacă nu și cer, măcar formal) acest deziderat vital - se dorește adevărului axiomatic că sistemul economic de piață s-a dovedit de-a lungul istoriei a fi cel mai performant și benefic din câte a cunoscut omenirea. Alt sistem mai eficient nefiind încă inventat și aplicat în practică.

Viabilitatea și succesele de necontestat ale sistemului de piață au fost evidențiate nu numai de către sociologi și economiști de marcă, ci și de către gânditori cu alte preocupări. Așa, de pildă, renumitul scriitor peruan, MARIO VARGAS LLOSA, afirmă că acest sistem "a făcut posibil cel mai mare progres pe care istoria l-a înregistrat vreodată, în privința bunăstării colective, a securității sociale, a drepturilor și libertăților individuale".

Temelia sistemului de piață o reprezintă, după cum ne atestă istoria economică, predominanța proprietății private - unica formă de proprietate care generează legitățile și

dată de terghiversării, erorilor și jumătăților de măsură, devente politica de stat a Puterii, prin care s-a încercat construirea unei economii de piață "originale", lipsită de temelie, adică de o proprietate privată, într-o proporție capabilă să declanșeze mecanismele pieței. Căci, în afara proprietății private predominante, orice așa-zisă economie de piață este pură ficțiune și diversivone ideologică.

Cadrul legislativ, incomplet și lacunar

În cei patru ani scurși de la Revoluția anticomunistă, Puterea nu a reușit să statuteze un cadru legislativ complet și adecvat unei economii de piață reale. Cele două acte normative ce trebuiau să aibă rolul crucial în punerea fundamentelor economiei de piață: LEGEA FONDULUI FUNCİAR ȘI LEGEA PRIVATIZĂRII SOCIETĂȚILOR COMERCIALE, adoptate, fără votul Opoziției parlamentare, nu conduc la efectul scontat. Dimpotrivă, ele prelungesc criza și marasul în care ne

Economia de piață - slogan al Puterii

În contextul confuziei generale organizate și întreținute de Putere, conceptul economiei de piață, vehiculat și mediatizat până la saturatie, fără acoperire faptică, s-a compromis transformându-se într-un slogan asemănător celui din epoca apusă privind "visul de aur" al utopiei comuniste. Căci, în realitate, ceea ce există la noi, din punct de vedere al sistemului economic este un hibrid morbid între un socialism stalinist de comandă și un capitalism mercantilist primitiv, - o caricatură suis-generis de piață de pe urma căreia beneficiază, în primul rând, îmbogății revoluției.

În consecință, revenirea la o economie de piață autentică înseamnă, înainte de toate, reprivatizarea economiei într-o proporție cel puțin majoritară, concomitent cu crearea cadrului legislativ corespunzător. Iar stagnarea/blocarea acestui proces echivalează cu menținerea status quo-ului pentru a cărui abolire s-au jertfit eroii-martiri din Decembrie 1989. Și ar fi un sacrilegiu ca sângele lor să se fi vărsat în zadar!

De aceea, demisia actualului Guvern care a blocat privatizarea și alcătuirea unui nou, care să aibă voința politică de a o transpune în practică, dimpreună cu restructurarea industriei și

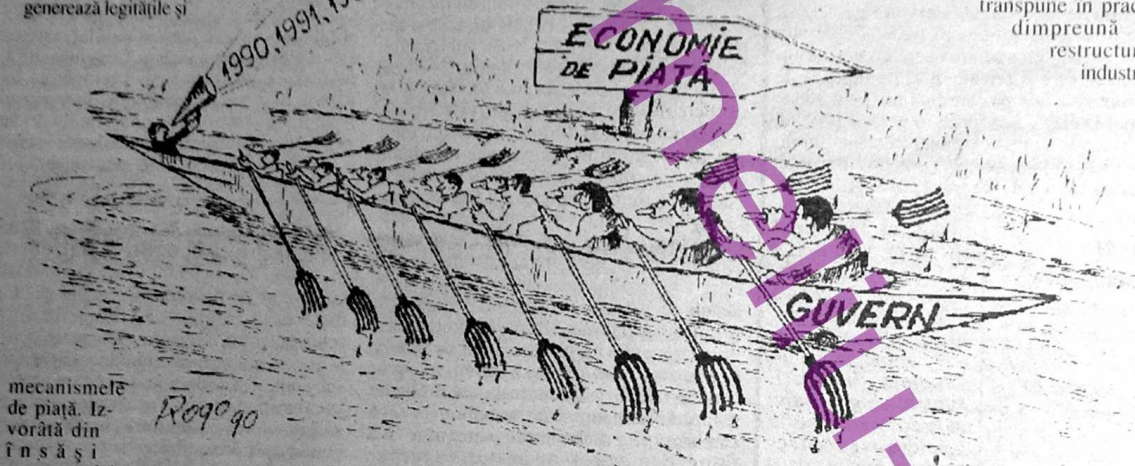
trăznită

Peste 15 milioane de oameni, ce ar țării, au mers disciplinai, încolonați blocuri, pe străzi, pe sate, cu mai mult un an de zile în urmă, să-și primească certificatele de proprietate pentru terenurile din averea statului. Au ascultat cu interes și cu atenție explicațiile la radio, TV, în emisiile în diferite publicații cum se folosesc. Și cred că toți au înțeles utilitatea lor. În esență, s-a înțeles că este încă un primirii în proprietate a ceea ce au făcut pentru stat, ca să fie admirați și gospodărește, prin aceasta motivându-se munca. Și oamenii așteaptă concretizarea acestei acțiuni. Dar o f

După cum se poate deduce ab certurile dintre instituțiile create pentru privatizare - și nu sunt puține - e posibil să ne încolonați din nou să dăm înapoi certificatele pentru a suta de lei cu care le-am plătit. Dar acum valorează cam 3000 lei. Dacă în mai contează o cheltuielă socială de "numai" circa 45 miliarde lei de lei pentru privatizare. Nu ne mai trebuie certificate, ci milioane să ne speriem, că în curând milioane fi cât suta și iar se va schimba politica privatizare. De fapt au și apărut alte idei.

Nu cu mult timp în urmă am auzit gura oficială o variantă de privatizare care va face din noi nu numai proprietari dar și turiști. Astfel, s-a propus privatizarea pe baza certificatelor de proprietate să se restrângă la câteva de unități economice, pe întreg teritoriul țării, la care deținătorii certificatelor le depun pentru a deveni coproprietari. Se înțelege că fiecare "proprietar" certificat se va deplasa "numai" la unități după cum sunt alese de cele Fonduri ale Proprietății Private. Și această excursie, sigur se cheltuieste avans valoarea proprietății de 145 lei. La cât este evaluat certificatul. Ast se încheie privatizarea după o trăznită. Avantaje? O mulțime! Dar pentru mulți.

Ionel D. Străm



mechanismele de piață. Izvorâtă din în să și

natura omului de a poseda, utiliza, dispune și însuși uzul bunurilor sale, proprietatea privată a fost, este și va fi, cât va dăinui omenirea, considerată, pe bună dreptate, SACRĂ ȘI INVIOABILĂ (deși în Constituția României post-decembriște ea este doar "ocrotită" și nu GARANTATĂ).

Economie de piață fără temelie

Deși Puterea "emanată" în Decembrie 1989, ca și cea de astăzi a proclamat și proclamă, sus și tare, că dorește instaurarea economiei de piață și că, în acest scop, pune bazele acesteia, prin privatizare (ba mică, ba mare, ba graduală sau, mai nou, prin metoda "MEBO" ș.a.m.d.), economia de piață veritabilă întârzie să-și facă apariția în România. Perioada de tranziție (căci nu se știe spre ce) se prelungeste sine die, iar ieșirea din tunelului comunist este încă incertă. Blocajele economico-financiare se țin lanț. Datoria publică externă a ajuns la 2,3 miliarde dolari, iar cea internă - la 480 miliarde lei. Inflația galopantă a cărei rată se apropie de 300% își dă mâna cu șomajul în creștere, pauperizând tot mai mult populația, ajunșă la disperare în plină iarnă; căci strategiile de guvernare au fost doar pentru a depăși iernile, ca și cum acest popor nu ar fi trăit dintotdeauna în acest spațiu geografic cu patru anotimpuri!

Criza de subproducție și structurală, deingrolada și haosul, însoțite de o corupție generalizată sunt trăsăturile ce definesc starea economiei românești la sfârșitul celui de-al patrulea an post-revoluționar. Și toate aceste calamități economico-sociale, moștenite de la odiosul sistem comunist, persistă de patru ani

Astfel, Legea agrară nu numai că nu a restituit foștilor proprietari întregul pământ confiscat samavolnic, dar nu a dat acestora nici măcar un minim de inventar necesar lucrării terenurilor: inventarul mecanic fiind păstrat mai departe în mâinile statului. Titlurile de proprietate se distribuie cu întârzie (până în prezent nefiind distribuite decât 12%); organele administrației publice locale, împânzite de foști activiști p.c.r., încercă și târăgănează voit privatizarea reală a agriculturii. În ce privește privatizarea industriei și a celorlalte ramuri neagricele, aceasta bate pasul pe loc: până acum nefiind privatizat decât 2% din patrimoniul de stat supus acestui proces. De redarea imobilelor naționalizate nu se spune încă nimic real, ci doar se propun paleative de esență comunistă. Fondurile Proprietății Private și Fondul Proprietății de Stat - acești noi mamuți ai birocrăției post-decembriște - încă nu au devenit operante. Cei circa 15,5 milioane de posesori ai Certificatelor de proprietate - în lipsa unei Burse de valori - nu au ce face cu ele.

"Realizările" de până acum în domeniul privatizării și al economiei de piață reală sunt simple surrogate și cosmetizări care nu schimbă încă esența sistemului etatisat de tristă amintire ce predomină la scară națională. Fapt confirmat atât de fostul, cât și de actualul ministru de stat, responsabil ca reforma, respectiv dl MIȘU NEGRITOIU și dl MIRCEA COȘEA, ambii declarând, nu de mult, că Reforma adevărată abia de acum înainte va trebui să înceapă. Ceea ce denotă că în cei patru ani, de după Revoluție, nu a existat din partea Puterii voința politică de a demara

crearea celorlalte premise necesare mersului spre economia de piață, reprezintă unica alternativă de a ieși din impasul post-comunismului.

Prof. univ. dr Gavril Horja

OPINII LIBERE

Puterea economică

Una dintre marile slăbiciuni ale opoziției este, după părerea mea, faptul că nu deține putere economică. Acapararea puterii politice de către neocomuniști s-a făcut înainte de toate pentru a-și proteja economic colegii, spre a le favoriza îmbogățirea. Foștii politici, securiști, cadriști, directori, secretari de partid au beneficiat în regimul socialist de un statut privilegiat care le-a dat posibilitatea să acumuleze bani, resurse economice, relații, influență. Tot acest capital a fost pus în slujba puterii și în complicitate cu puterea și au devenit astăzi cei care ne dau de mâncare. Cum să muști atunci brațul care îți dă pâine, cum să te revolți împotriva lui când mâine te poți trezi iar în stradă? Iată dilema mișcării sindicale și, în același timp, a explicației faptului că o bună parte din cei ce suferă nu vin spre opoziție. Salariatul nu e încă liber de constrângeri, cum nu e liber nici intelectualul care lucrează la o gazetă unde șeful e cu puterea sau profesorul care predă la o facultate particulară, de o anumită orientare. Și exemplele ar putea continua.

Deci vom spune clar: fără bănci pentru fără organizații culturale, economice comerciale controlate de opoziție, politica se va duce de multe ori în avantajul puterii economice este un imperativ politic.

Al doilea element care derivă de aici este acela al moralității clasei burghize care formează acum. Opoziției n-ar trebui să fie indiferent cine vor fi mâine marii magazi ai finanțelor sau ai comerțului, cine vor fi foștii securiști, va fi rău pentru mult loc de a avea o aristocrație de merit sau de sânge, vom avea una rapace, încă brutală, imorală, agresivă, lipsită de scrupule, obișnuită cu cele mai rele năvăliri corupte în primul rând. Scandalul zahărului al grăului, al florei și căite și mai căite doar mici indicii cu privire la ce trebuie să ne așteptăm din partea noilor îmbogății vor fi fără scrupule.

A avea putere economică este imperativul opoziției un imperativ național.

Din cei șapte ilegaliști din Valea Jiului au mai rămas doar doi

În municipiul Petroșani au beneficiat de avantajele pensiei de ilegalist (sau, ca să formulăm exact, de "activiști în mișcarea muncitorească înainte de 23 august 1994") un număr de șapte persoane. În orașul Petroșani au fost patru ilegaliști, în Lupeni - doi, iar în Vulcan - unu. Pensile lor erau fixate prin decizii ale Ministerului Muncii. Toată "documentația" acestor dosare se afla, fie la amintitul minister, fie în arhiva defunctului partid. De câte ori avea loc o mărire a pensilor de ilegalist, se daea un nou decret prezidențial pe care îl semna, de fiecare dată, predecesorul domnului Iliescu. Această regulă a ținut până în anul 1979. Din acel an toate schimbările privitoare la nivelul de trai al ilegaliștilor se făceau la fel ca pentru toată lumea. Publicăm mai jos, pentru o cinstită evidență a posterității, numele celor care au luptat pentru introducerea comunismului în Valea Jiului: **Ana Cristea, Anton Scoliu, Ioan Măgurean, Emeric Marta, Zamfira Csiki, Ioszeff Kedves și Iosif Coteț**. Din cei șapte magnifici au mai rămas în viață doar doi tovarăși: Zamfira Csiki și Iosif Coteț. Tovarășul Iosif Coteț s-a născut la 13 iunie 1913 și are, azi, mai bine de 80 de ani. După Revoluția din Decembrie Iosif Coteț a rămas să nu mai fie considerat ilegalist. Nu mai credea tov. Coteț în comunism? Motivul era mult mai prozaic: voia să beneficieze de gratuitățile la energie electrică și voia să aibă parte de bonurile de cărbune cuvenite pensionarilor mineri.

Imediat după 1944 tov. Coteț a fost printre primii directori de mină proveniți din rândurile clasei muncitoare. În mod firesc ar fi putut beneficia de aceste facilități la vremea potrivită. Dar atunci tov. Coteț a considerat că este mai avantajos să ia o pensie de ilegalist...

În anii epocii de aur o pensie de ilegalist însemna o sumă de bani cu mult peste media obișnuită. Tranzitia n-a mai ținut seama de meritele revoluției anterioare. Cei doi ilegaliști aflați în Valea Jiului au pensii ce se apropie de 50 000 lei, fiecare. Ele figurează, și acum, ca o recompensă a statului de drept pentru "activitatea în mișcarea muncitorească ce s-a desfășurat înainte de 23 august 1944".

Judecând în absolut, pensia dumeilor nu reprezintă o sumă exagerat de mare. E de observat doar faptul că cei doi luptători pentru cauză au beneficiat de aceste pensii vreme de aproape 70 de ani. Și aici moștenirea trecutului se dovedește a fi deosebit de grea. Să fim bine înțeleși: nu avem nimic cu cele două persoane. Fiecare este liber să aibă și să creadă într-un ideal. E deranjant însă faptul că, la patru ani de la Revoluție, mai există asemenea pensii.

Mihail Barbu

P.S. Tovarășă Csiki, care se află de mai multă vreme pe patul de suferință, ne-a întrebat dacă nu ar fi mai avantajos să treacă la handicap. A auzit că ar putea beneficia de reduceri la taxele pentru telefon, curent, apă și canal.

Abuzurile puterii la Craiova Evacuarea Palatului Copiilor

De peste 12 ani Palatul Copiilor din Craiova era găzduit într-un imobil care nu a fost supus naționalizării, aflat în proprietatea Doamnelor Mariana Musbach și Constanța Nicolaescu. Proprietarii de drept nu au ridicat pretenții asupra recuperării spațiului destinat copiilor considerând că activitatea ce se desfășoară acolo în favoarea micilor craioveni este prioritară în fața intereselor personale.

De clădirea respectivă a început însă să se intereseze Ministerul Justiției care intenționează, încă din vara trecută, să transfere Curtea de Apel. Interesele copiilor, garantate atât de Constituție cât și de convențiile internaționale la care România este parte și care au ca principiu apărarea cu prioritate a drepturilor și intereselor copiilor (copiii înainte de toate) se pare că nu au importanță în ochii reprezentanților Puterii, în cazul nostru Justiția care, la noi, este numai oarbă. Prin Hotărârea Guvernului României cu nr. 450/1993, art. 2, se dispune evacuarea instituției Palatului Copiilor din localul situat în str. N. Titulescu nr. 14 într-un imobil grav afectat de cutremurul din 1977, nelocuit, fără un minimum de condiții (încălzire, instalații electrice, apă și canalizare curentă) situat în str. Bujorului.

Comitetul Național Român - UNICEF a înaintat proteste atât la Guvern cât și la Cotroceni. De peste tot s-a răspuns numai prin tăcere în vreme ce la 5 ianuarie 1994 forțe importante ale jandarmeriei au început, alături de executorii judecătorești,

evacuarea în grabă a patrimoniului existent. Fără inventar, fără însoțire din parte reprezentanților de drept ai instituției evacuate, bunurile au fost încărcate în camioane - o "mână de ajutor" substanțială dând și un grup masiv de "bruneți" - ele fiind în cele din urmă depozitate de-a valma în clădirea atribuită cu "mărinimie" de Prefectura Dolj. Clădire marcată printr-o placă inscripționată cu textul "Clădire afectată de cutremur, pericol de dărâmare".

Nici un protest, și câte semnături a purtat el, nu a impresionat puterea locală, reprezentată de reprezentanți ai FDSN-ului.

Intre vorbe - "apărarea drepturilor copiilor", "grijă față de copii" atât de des clamate și acum și altădată - și fapte se deschide o prăpastie adâncă. Se pare că în spatele acestei hotărâri se ascund interese speciale legate de spații comerciale cu vad, ale unor persoane cu relații foarte înalte.

Guvernul român este nemulțumit de imaginea României în lume. Un astfel de fapt va contribui oare la îmbunătățirea ei? Nu este deloc de crezut. Și când te gândești că baza legală este o hotărâre a guvernului Văcăroiu datând din 1993! Ce ar putea răspunde Puterea în cazul în care s-ar întâmpla o catastrofă? Mai ales că domnul prefect refuză să dea o asigurare scrisă în privința securității clădirii în care a fost mutat "Palatul Copiilor" din Craiova.

Ștefan Caliga

Ofensiva dlui Văcăroiu împotriva României

Nu cred că în multe țări executivul a slucează împotriva intereselor națiunii ca în România de astăzi. Primul ministru, guvernatorul șef al țării, pus în scaun de președintele celei de a II-a Republici și comuniste este primul răspunzător de bunul mers al României. Așa cum evoluează și mințile la noi, s-ar părea că dl Văcăroiu nu ne vrea decât răul. O progenitură a domniei sale, "Studioul TV al Guvernului" în frunte cu un notoriu și înrăit național-comunist cu epoleți a difuzat spre sfârșitul anului trecut un filmuleț care a reușit să zguduie țara. Mai mult, prin eoul internațional - fiindcă amplotarea contestărilor a atras atenția diplomaților și

presei străine - România riscă să fie din nou pusă la index. Puterile aliate occidentale s-ar putea simți profund ofensate de modul cum a tratat o agenție guvernamentală românească o problemă istorică, dar și politică delicată, făcând un supererou din cel care le-a declarat război și calomniind pe regele care i-a ajutat să scurteze războiul cu cel puțin un an. Și asta imediat după ce dl Meleşcanu încasase la Casa Albă un zdrăvan bobârnac pentru cultivarea acestei idei la Slatina sau aiurea. Deci, sfidarea guvernului la adresa unor mari puteri atinge culmile insolentei, putând atrage cele mai nefaste urmări pentru țară. Declarații de genul "eu sunt mic, nu știu nimic" ne pot face ridicoli:

România are un guvern de adormiți și un prim-ministru de prisos? Prim-ministru care nu există însă să meargă la sediul României Mari, "să spună cine este și ce vrea". Și pentru că atâtă nu era de ajuns, dl Văcăroiu se încapățânează să țină în scaun o persoană care a reușit să irite un întreg popor și care compromite imaginea, și așa nu prea grozavă, a României. Iar pe de altă parte plătește milioane de franci unor publicații pentru a idealiza regimul. În loc să-l debarce pe loc pe individul care și-a pierdut măsura propriei persoane, transferând televiziunea în crâșmă și pe directorul ei în crâșmar și etalând-o cu minorități cu tot, Europei. Dacă Jirinoški a dat în noaptea Anului Nou peste

canalul românesc, s-a întrebat, desigur, dacă prefixul de la ro-bingo vine de la rom sau de la român. Cât despre tolerarea unor miniștri care nu pot asigura nici măcar ordinea și paza unor personalități politice cum ar fi vice-președintele Camerei Deputaților și conducătorul delegației române la Conferința nord-atlantică, ce să mai vorbim! Și vrem să intrăm în NATO, nu? Acesta ar fi ultimul (?) "serviciu" pe care-l aduce României dl Văcăroiu și echipa sa. Exact acum, când e un moment de răscruce pentru țările din estul Europei și mai ales pentru România. Să fie numai o întâmplare?

H.Ornic

Vicepreședintele filialei PNTCD - Giurgiu se întreabă:

"Sunt victima unui abuz, răzburări, sau unei manevre cu substrat politic?"

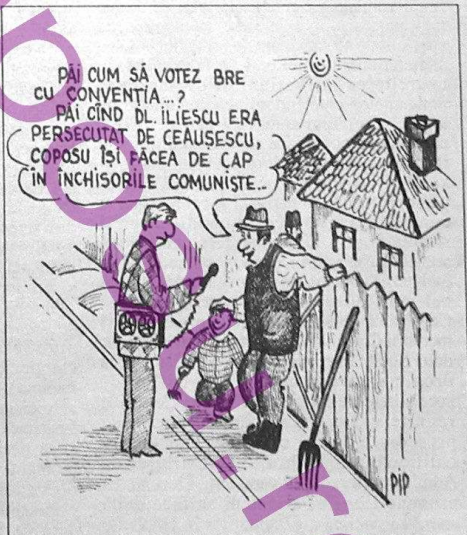
De pe data de 28.XII.1993 dl Virgil Ștefan, vicepreședintele filialei PNTCD - Giurgiu, a trăit un coșmar. La această fatidică dată, d-sa s-a pomenit la ușa locuinței sale din comuna Călugăreni, județul Giurgiu cu patru polițiști de la I.P.J. Giurgiu însoții de ajutorul șefului de post din comună. Aceștia, fără să aibă un mandat de percheziție, folosindu-se însă de permisiunea dlui Ștefan, care fără să bănuiască nimic le-a acordat-o cu generozitate, i-a confiscat pușca de vânătoare, armă pentru care posedă un permis eliberat de către I.P.M.B la data de 21-12-1993, plus muniția aferentă. Faptul că echipa de cercetare nu a adus o motivație scrisă a controlului, ci una verbală pentru care dl. Ștefan le-a dat acceptul să percheziționeze casa și că odată intrați în locuință cei patru oameni ai legii au deturnat această motivație constituie mare enigmă, dezamăgire și coșmar al dlui Ștefan.

"Mi s-a spus că domniile lor se află acolo datorită faptului că s-a primit o plângere prin care se reclama împușcarea unei vaci pe raza comunei cu o armă de vânătoare, rămasă neidentificată. Scopul lor ar fi fost deci

identificarea acelei arme. Cu regret constat că acest scop a fost încălcat, deturându-se cercetarea spre alt aspect pentru care nu primise inițial permisiunea mea."

Di Ștefan ne-a dat să înțelegem că acest al doilea aspect l-a interesat de fapt, și anume verificarea condițiilor de păstrare în siguranță a puștii de vânătoare, motivația inițială nefiind decât un pretext pentru a primi undă verde de a intra în casă, fără ca acest lucru să pară violare de domiciliu. Și cu toate că s-au adus asigurări că casa este în siguranță, casa având gratii la ferestre, și încuetoare la ușă, echipa de cercetare a întocmit un proces verbal nefavorabil. Și pentru că în acest proces verbal nu se aduce nici un fel de argument, explicație sau motivație cu privire la această descindere, nici măcar cu cea "a împușcării vacii" dl. Ștefan a rămas nedumerit. D-sa se afundă în cele mai negre gânduri și supoziții. La cei 66 de ani ai săi, acestui om cinstit și venerabil i-a fost dat să mai trăiască un coșmar.

Viorel Pavel
Gabriel Dorobanțu



Principalele prevederi ale Proiectului de Lege privind organizarea și funcționarea societății române de Radio și societății române de Televiziune

În sfârșit, a apărut mult așteptatul proiect de lege privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Televiziune.

Analizată cu multă atenție și seriozitate în Comisia de cultură, artă și mass-media, s-a insistat pentru accentuarea autonomiei și independenței editoriale a celor două societăți. De asemenea în ceea ce privește conținutul programelor, în proiectul de lege s-au stipulat obligațiile de a se asigura pluralismul, libera exprimare a ideilor și opiniilor, informarea corectă a opiniei publice, să nu se prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor și copiilor, să nu contravină bunelor moravuri, să prezinte în mod obiectiv și imparțial realitățile vieții social-politice și economice interne și internaționale, să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice, să promoveze cu competență și exigență valorile limbii române, ale creației autentice culturale, științifice naționale și universale, ale minorităților naționale, precum și a valorilor democratice, civice și religioase, să militeze pentru unitatea națională și independența țării, pentru cultivarea demnității umane, adevărului și justiției.

Se legiferează și va fi absolut necesar să dispară cu adevărat din practică ingerințele autorităților publice, influențele oricăror partide, formațiuni social-politice, grupuri de presiune sau organisme comerciale și economice.

O contribuție însemnată a Comisiei constă în introducerea unui nou articol (12) referitor la selectarea, conținutul și prezentarea informațiilor și care prevede că "Știrile difuzate sau informațiile care ulterior se dovedesc a fi false, trebuie să fie rectificate în cel mai scurt timp și într-o formă adecvată".

S-a introdus jurământul pe care trebuie să-l presteze membrii Consiliului de administrație și alte îmbunătățiri, care, sperăm să conducă la îmbunătățirea substanțială a activității celor două societăți ca servicii publice, activitate care a lăsat de dorit până acum, mai ales în ceea ce privește televiziunea.

Dorim ca proverbialul "Ați mințit poporul cu televizorul" care a fost preluat în glumă pe unele felicitări ale Televiziunii - *deși nu este o glumă* - să nu mai aibă motive de utilizare.

Grupul parlamentar P.N.T.C.D. + P.E.R. susține proiectul de lege și propune aprobarea lui, dacă se poate cu îmbunătățiri, ca urmare a amendamentelor propuse de dumneavoastră.

Mircea I. Popa - Zlatna

În societatea românească postrevoluționară, atât de dicotomizată există totuși un acord deplin asupra unui reper: *reglementarea funcționării imparțiale a celor două instituții, a radioului și a televiziunii.* Un Proiect de Lege în acest domeniu a fost adoptat de Senat la 30 iunie 1993 și dezbătut ulterior, după vacanța parlamentară, în Comisia de Cultură, Artă și Mass-Media a Camerei Deputaților.

Comisia a propus un număr de 50 amendamente vizând în unele cazuri reformulări, ori completări, dar și articole noi, considerate absolut necesare pentru buna funcționare a celor două societăți. În anexă figurează și amendamentele respinse de Comisie.

Iată câteva dintre principalele prevederi ale Proiectului vizat de Comisia de Cultură a Camerei: **Înființarea a două Societăți, Societatea Română de Radio și Societatea Română de Televiziune ca servicii publice autonome, independente editoriale, prin reorganizarea Radio Televiziunii Române; promovarea pluralismului, a liberei exprimări a ideilor și a opiniilor, libera comunicare a informațiilor, informarea corectă a opiniei publice; prezentarea imparțială și obiectivă a realităților din viața internă și internațională, a valorilor democratice civice și religioase, a valorilor limbii române, ale creației culturale și științifice naționale și universale etc; personalul de specialitate se va bucura de protecția legii ca și funcționarul public și va fi asimilat, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, persoanelor care îndeplinesc o funcție ce implică exercițiul autorității publice. Acest personal nu poate face parte din partide sau formațiuni politice; înregistrările audio și video și documentele care prezintă interes pentru patrimoniul național vor fi păstrate în condițiile legii. Aceste condiții vor fi stipulate, prin regulamentele celor două societăți, obligate să le elaboreze și să le înainteze Consiliilor parlamentare de profil în cel mult 60 de zile de la constituirea Consiliilor de Administrație; președintele și membrii Consiliului de Administrație al celor două Societăți vor fi numiți de Parlament. La propunerea comună a Comisiilor de specialitate ale celor două Camere, Comisiile reunite vor propune pentru funcția de președinte câte 2 candidați, iar pentru calitatea de membru al Consiliului de Administrație, câte 12 candidați. Prezentarea propunerilor în Parlament se face după audierea publică a candidaților în comisie**

de specialitate reunite, prin votul a 2/3 din numărul membrilor acestora; din Comitetul director vor face parte, pe lângă directorul general, directorii generali adjuncți, secretarul general și 3 directori ai studiourilor teritoriale, precum și un consilier juridic, pentru o mai bună realizare a programelor vor fi invitați delegați ai unor instituții, precum și ai ascultătorilor și telespectatorilor. Modul de alegere al acestora va fi stabilit prin Regulament; Parlamentul va exercita un control anual prin Comisiile de Budeți, Finanțe și Cultură asupra execuției bugetare din fondurile de stat.

Art. 50 prevede dreptul de control al comisiilor de specialitate ale Parlamentului în următorii termeni:

"Comisiile de specialitate ale Parlamentului au drept de control permanent asupra activității curente și pot cere, ori de câte ori este cazul, Consiliilor de administrație **inițierea abaterilor de la prevederile legale.** Pot, de asemenea, cere instituirea unor comisii de anchetă pentru verificarea unor sesizări privind desfășurarea activității de radiodifuziune sau de televiziune".

În esență, Proiectul prevede deci controlul parlamentar permanent asupra celor două societăți autonome pentru a preveni insatisfacțiile publicului și ale autorităților. Problema esențială nu este însă doar aceea de a codifica prin legi și regulamente unele dispoziții obligatorii. Prevederile principale ca Radioul și Televiziunea să fie imparțiale, obiective și să respecte pluralismul, rămân literă moartă, dacă oamenii chemați să le aplice, deci membrii Consiliului de administrație și ai direcției, nu sunt selecționați pe criterii adecvate. De aceea, Comisia a transferat Parlamentului dreptul de a selecționa pe toți membrii Consiliilor de administrație ale celor două societăți, cu obligația comisiilor de specialitate de a audia și propune spre aprobare plenului pe toți membrii și nu doar câte 5 pentru fiecare societate, așa cum se prevedea în Proiectul aprobat de Senat. Parlamentul prin compoziția sa multipartită este mai puțin înclinat să aere doar interesele unui segment al societății și guvernele se schimbă, iar o Lege a celor două societăți trebuie să reziste și în perioada unor eventuale alegeri, în momente de confruntare politică. De aici prevederea ca membrii Consiliului și personalul redacțional să nu aparțină - de la data numirii lor - nici unui partid sau

formațiuni politice.

Comisia de Cultură, Artă și Mass-Media a Camerei s-a străduit ca prin audierea tuturor specialiștilor implicați să intercepteze toate opiniile. Comisia s-a străduit să nu omită nimic din principiile pe care trebuia să le respecte cele două societăți de importanță națională. Credem, însă, că în viitor prin înființarea mai multor posturi de Radio și TV particulare, prin înstituirea concurenței, performanțele celor două societăți vor fi stimulate. Atunci cererile, gusturile, orientările particulare își vor găsi drumul spre public prin noile canale.

prof. Gabriel Tepelea
deputat PNTCD,
președintele Comisiei de Cultură
Artă și Mass-Media din Camera
Deputaților

Declarația grupului parlamentar PNTCD și

Grupul parlamentar PNTCD protestează cu indignare împotriva la TVR, în seara de 30 decembrie unui montaj, alcătuit de stăruințele guvernului, din două filme documentare care au legătură între ele: unul al mareșalului Antonescu și a cămărașii și o recepție la Ambasada Sovietică, care a luat parte Regele Mihai. Cât și comentariul din subtitlu minciuni grosolane, care nerușinare istoria acelei perioade.

Prin această mistificare, acreditarea ideii minciinoase comunist ar fi fost adus în discuție Mihai, care ar fi pactizat cu sovietic. Adevărul este că Suveranul din răspuneri instaurării acestuia în România și că în rezistența sprijinit de forțele politice din România, în frunte cu PNT.

Regimul comunist a fost amenințarea cu forța de Armată mandatului lui Stalin, cu sprijinul popor comuniste din țară și a țării odată cu Armata Roșie.

Întreg filmul reflectă o extremism, naționalist-comuniste înșușită de guvernul Văcăroiu. TV a monat acest colaj. Guvernului Văcăroiu îi revine răspunderea pentru programul mistificării.

Cerem Primului ministru, domnule Văcăroiu:

1. Să dezavueze de îndată incriminat, la o oră de maximă audiență, postul TVR.
 2. Să demită de îndată pe autorii falsificator și calomniatori.
- În caz contrar, vom aviza asupra ce vom adopta.

Grupul parlamentar PNTCD



... "Semne bune anul n-are!"

Și pentru că revelionul ni se întâmplă o singură dată într-un an, e normal ca ecoul lui să ne însoțească o bună bucată de vreme. Cel puțin anul acesta, pentru cei care l-am petrecut în fața micului ecran, va rămâne de o anumită Hahimama everachiană aducând a nuntă cu dar, săvârșită sub o polată, ca pe Bărăgan, ne-a umplut de lehamite, tristețe și revoltă. Zile la rând în presă au fost exprimate părerile și indignarea telespectatorilor. Scurt pe doi: dl Everac confundă Televiziunea cu propria-i moșie! Pe care face ce vrea. Și cum vrea! Și nu dă nimănui socoteală. Nici măcar CNA-ului, unde a fost invitat pentru "lămuriri". Și unde nu s-a prezentat! Ce-i acela Consiliul Național al Audiovizualului? Domnia sa e mai presus de aceste "comitete și comiții!". Și știți de ce? Pentru că îl ține în brațe cine l-a numit. Să nu mi spuneti că nu știți cine! Deci maimarele TVR-ului are spate tare! Nu-l pleacă în fața te miri cui! Și-a plecat spina numai la vizita nocturnă a revoluționarilor din Organizația 21-22 Decembrie 1989, care l-au "sorcovit" în ajun de Bobotează, la domiciliu, de l-am văzut proștit în dreptul ușii - ca într-un tablou - numai, pardon, în pijama și halat! Mimunea am văzut-o evident la SOTI, că dânsul n-a dorit să-și facă popularitate, pe postul național pe care "cu onoare" l conduce, cum era să abuzeze... omnii Gheorghe Zănea și Adrian Nicolae, de parcă ar fi fost ambasadorii milioaneilor de telespectatori cărora li s-a stricat revelionul, i-au spus tot ce aveau pe suflet, concluzionând: "credem că este o datorie morală să demisionați chiar în această seară domnule Everac!" - "Care demisie" și-o fi zis onorabilul, că încă nu i-a cântat cucuveaua! Motiv de demisie ar fi fost și prezentarea pe post, în seara de 30 dec. '93, la ora de vârf, a incalificabilei și mincioasei pelicule ce purta semnătura Studioului de filme a Guvernului. Odiioasă "creație" alcătuită dintr-un colaj de imagini de arhivă "dovedea" că Regele Mihai a adus comunismul în țară, fiind totodată și vinovat de execuția mareșalului Antonescu. Când oamenii indignați au umput iarăși paginile ziarelor de proteste, s-a pasat vina, după un vechi obicei comunist, de la unul la altul. Evident everacul habar n-avea ce conținea acest film, televiziunea pentru "unii" a rămas liberă, nu? Purtătorul de cuvânt al guvernului, dl Ion Roșca, nu știa nici dânsul, dl Dumitru Popa, șeful Departamentului Informațiilor Publice a

menționat că a fost o "inițiativă publicistică" a Studioului TV al guvernului. Știți cine a fost "uns" director al acestui studio, de curând? Dl Mircea Hamza, purtătorul de cuvânt al PRM! Deci iată cum vine în sprijinul bardului de la Butimanu, această "creație" care, să nu ne mire, pregătește terenul, cu minciuni și mârșăvii, ca meru, pentru un referendum, la care să răspundă românii ce vor, republică sau monarhie. Și oare în folosul cui nădușește credinciosul poet de curte al împușcatului, Corneliu Vadim Tudor? La ghiță! În ajunul Bobotezii, la actualități, crainica a citit niște anunțuri de "nesolidarizare" din partea guvernului și a primului ministru... nici usturoi n-au mâncat... că oricum le-a trecut "damful" de la revelion! Acum s-ar cere ca dl Everac să-și demonstreze imparțialitatea și să invite în studiu, câțiva istorici care să se pronunțe cu competență asupra evenimentelor din 23 August 1944 - 30 Dec. 1947. Sau dacă-i pare prea greu să preia emisiunea de la SOTI, realizată de neobositul Valentin Hossu-Longin, cu istorici de mare ai țării noastre și cu oameni care au trăit aceste momente, deci sunt istorie vie! Dar prevăd că "ne" vom face urechea toacă și de astă dată, după vechile obiceiuri comuniste!

• În timpul acesta domnul Adrian Năstase se "joacă" dar nu fără tăle, cu sesiunile extraordinare ale Parlamentului, suspendându-le pe cea solicitată de opoziție și convocând una nouă ce stă sub zodia celor trei trandafiri, proaspătul ministru al culturii dl Marin Sorescu, invocând vârste, schimbă din funcție pe directorul și directorul adj. ai Muzeului de Artă, punând în loc persoane la fel de vârstnice, dar continuând astfel cu succes ofensiva restaurației, ministrul Sănătății dl Ion Mincu, renumitul autor al "alimentației raționale" comasează spitalele ca așa-i place dumealui, la grâmbada comunistă. Și colac peste pupăză, o ia din loc și dolărașul unchilui Sam, atingând recordul absolut de 1348 de lei, bucată! La metrou, a început din nou zăveră pentru condiții omenești de muncă și retribuție, iar CNSLR-Frăția, prin gura dlui Miron Mitrea, ne spune că s-ar putea să ne pască greva generală la sfârșitul lunii Ianuarie. Așa că, una peste alta, ajungem la concluzia că "semne bune anul n-are!"

Rodica Rarău

Atenție la Televiziune!

Importanța televiziunii în orientarea sau dezorientarea unui popor nu mai trebuie demonstrată. În România, aservirea acestui mijloc de comunicare a urmat un curs constant ascendent, printre puținele cursuri ascendente ale perioadei de tranziție, alături de inflație și șomaj. Treptele s-au numit Aurel Dragoș Munteanu, Răzvan Theodorescu, Paul Everac. Acum, guvernajții dau semne evidente că vor mai urca o treaptă. Pentru siguranța zilei de mâine, care nu se știe ce îi aduce: alegeri anticipate, dure conflicte sociale, noi mineriade sau război civil (fide Mironov). Așa că s-a trecut în forță la acțiune. Partidul unic de guvernământ a demarat o penibilă și insistentă campanie de lamentare, cum că nu mai are loc de opoziție pe micul ecran. Emisiunile politice, de prezentare a parlamentarilor sau a partidelor, s-au topit una câte una, urmându-le pe cele studențești. Pe dreptunghiul de sticlă care rabdă tot atât de mult ca și hârtia, au reapărut personajele libidinoase care și-au dedulcit traiul, lustruind cizmele analfabeților vechiului regim. Proaspăt periat și machiat, se lăbărește cu aplomb, la ore de vârf, un Radu Beligan sau un Sabin Bălașa. Recuperând terenul pierdut în favoarea altor îndoiți, care acum sunt deja miniștri pe la Cultură sau Sănătate, directori, membri C.N.A., prefecți. Alții fac cu răbdare antecameră, așteptând zile mai bune: Săraru, Șincan, Tatulici. Ultimul zburdă pe programul

2, unde se străduiește să discrediteze intelectualul român și monarhia, făcând loc unui provocator provenit dintre oamenii de ordine ai întreprinderii, care s-a ocupat de Piața Universității și Arhitectura. Aceleși domn, prin loctiitor (loctiitoare) se angajează într-o penibilă acțiune de reclamă pentru cenusiile personaje ale guvernului în cădere liberă, Văcăroiu. Pe banii contribuabililor, fără să plătească nici o lețcaie instituției și nici o taxă fiscală. S-a ajuns până acolo încât această propagandă pro-guvernamentală o regăsim și în Panoramicul radio-tv, unde emisiunea "Patru ani - mandat garantat?" și-a pierdut semnul de la sfârșit, schimbându-și sensul spre dorința Puterii de viață lungă și liniștită. Mitingurile anti-prezidențiale și anti-guvernamentale sunt din ce în ce mai pieptănate și mai cenzurate, încât cine vrea să știe cât de cât ceva despre ele, trebuie să aștepte miezul nopții, ora la care Puterea a împins cu neurșinare alternativa Televiziunii oficiale. Toate aceste acțiuni de pătrundere în forță, caracteristică comunistilor, disprețuind legea și bunul simț, arată că Puterea se pregătește de atac. A scăpat-o și tovarășul Verdeț la celebra ședință BOB de la Cotroceni: "Am fost prea toleranți". Este probabil pregătit asaltul final împotriva democrației. Sau a ceea ce a mai rămas din ea.

H. Ornic

Scrisoare deschisă adresată domnului Prim Ministru Nicolae Văcăroiu

Am stat în cumpănă dacă să vă scriu sau nu gândurile și răndurile ce urmează.

M-am hotărât totuși să vă scriu cu speranța că încă se mai poate face ceva pentru corectarea unei greșeli de o mare gravitate.

La fel ca imensei majorități a cetățenilor acestei țări, nici mie nu mi sunt indiferente aspectele politice și sociale ale vieții noastre, le urmăresc cu firească legitimitate și chiar particip, după posibilitățile mele, la influențarea și desfășurarea acestora.

Un slogan care se vehiculează cu obstinație în ultima vreme este cel al conlucrării dintre toate forțele politice, al unui pact social, al "consensului" general.

Suntem cu toții convingși de faptul că interesele naționale majore se află și trebuie să se afle deasupra oricărei partizanate politice. Știm bine că unul dintre elementele fundamentale ale buneii convingeri îl reprezintă adevărul despre noi și despre toate evenimentele care au marcat, într-un fel sau altul, istoria devenirii noastre. Din jgălie nescrise știm și suntem convingși că nu se poate construi nimic pe neadevăr.

Poate mai mult ca oricând, acum, când s-au făcut declarații nu numai ireponsabile dar și de o grosolanie inadmisibilă, prin care se contestă însăși existența noastră ca națiune, adevărul trebuie spus cu claritate.

Am urmărit cu emoție dar și cu revoltă colajul prezentat la televiziune în ziua de 30 decembrie 1993, la ora de maximă audiență, colaj în care se derulau alternativ imagini din perioade diferite, dar prin care se urmărea discreditarea monarhiei, prezentând pe Regele Mihai ciocnind o cupă de șampanie cu un mareșal sovietic în timp ce mareșalul Ion Antonescu cădea sub gloanțele plutonului de execuție.

Nu are importanță aici obținerea pentru monarhie sau republică. Înainte de a fi monarhiști sau republicani suntem români și suferim ori de câte ori adevărul despre noi este pângărit prin minciună. Durerea este mai mare atunci când eludarea adevărului vine din partea unor români și cu atât mai mult din partea guvernajților, cei care trebuie să vegheze ca adevărul istoric să fie respectat.

Colajul la care m-am referit, de o calitate submediocră, pe care Televiziunea l-a prezentat ca fiind din partea Guvernului dovedind astfel că nu își asuma nici o răspundere cu privire la conținutul

acestuia - avea menirea să inducă în eroare populația (în special categoriile cele mai puțin informate) cu privire la evenimentele din acea perioadă fierbinte.

Domnule Prim Ministru, prin acest colaj ați urmărit o propagandă ieftină în favoarea Puterii, prezentând în mod fals adevărul istoric. V-ați gândit, domnule Prim Ministru, la consecințele pe termen lung ale unei astfel de acțiuni, mai ales acum când manifestări ale neprieteniilor noastre se fac tot mai simțite pe plan internațional?

Ce formațiune politică serioasă și responsabilă pacteazăază cu astfel de încercări de mistificare a adevărului? Această diversivone făcută de amatori (diletanți) a urmărit să creeze o stare de ură împotriva monarhiei, ură ce se întoarce ca un bumerang împotriva autorilor ei. Știm, tot din legile nescrise ale omeneii românești, că ura nu creează. Domnule Prim Ministru, ura distruge.

Dacă acest trucaj a fost făcut cu știința d-voastră este grav, iar dacă nu - este dureros. Ambele sunt inadmisibile. Desolidarizați-vă de acest trucaj în fața națiunii și vom saluta această atitudine.

Domnule Prim Ministru, nu mizați pe părerea domnului S. Brucan cu privire la acest popor. Poporul nostru este răbdător, îndurător, dar are limite și istoria a dovedit-o din plin.

Vă rog să primiți, domnule Prim Ministru, revolta mea sinceră față de astfel de practici antinaționale.

Ioan D. Oprean



Republica - Un "rău necesar"? Pentru cine?

În ziua de 30 decembrie 1993, TVR a difuzat o emisiune consacrată "abdicării" Regelui Mihai și condițiilor în care s-a produs acest eveniment. Au fost invitați câțiva cunoscuți specialiști în istorie, care au vorbit mai mult sau mai puțin la obiect. De exemplu, nu știu ce legătură avea cu 30 decembrie 1947 viața amoroasă a lui Carol al II-lea sau așa-zisa "tradiție republicană" (care, de fapt - după cum recunoștea și acad Dan Berindei - nici nu există în România). Dar, cu această ocazie s-au spus (desigur, fără voie) și lucruri de mare importanță pentru evoluția statului nostru. Astfel, am aflat mai întâi că Regele Carol I și-a pregătit succesorul timp de 20 de ani, pentru ca acesta să fie un bun monarh - lucru dovedit din plin de cel ce-avea să fie supranumit ÎNTREGITORUL! Am aflat, în al doilea rând, că "republica este un RĂU NECESAR" - lucru dovedit tot din plin după ce rușii au impus abolirea monarhiei - cu precizarea că RĂUL s-a abătut asupra poporului român, iar NECESAR a fost pentru comuniști care, ca și neo sau cripto-comuniști se tem de Rege ca dracul de tămăie! Că monarhia este în țara noastră o tradiție la fel de veche ca și poporul român, nici nu mai trebuie demonstrat! Ceea ce trebuie demonstrat (de către actualul prezident) este căți ani, unde și de cine a fost pregătit pentru a deveni conducător al statului nostru. Câci cât este de "bun", vedem cu toții! Cât despre "întregitor", ce să mai vorbim?!

Prof. Gh. Constantin

P.S. În aceeași seară, după un "arhivo-film-montaj" propagandistic de cea mai joasă speță, prin care telespectatorul li s-a prezentat o imagine revoltător de strâmbă a rolului monarhiei în condamnarea și executarea mareșalului Antonescu, filmulețul - proiectat sub egida guvernului - se încheia cu cuvintele: "Acum (Regele Mihai) vrea să vină din nou pe tronul României. Cine-i urmează mareșalului Antonescu?" Radiodifuziunii occidentale (printre care BBC) au criticat (pe bună dreptate) această mascaradă televizată, pusă la cale de "firul scurt" care s-a făcut de răs, o dată în plus! Mai mare rușinea, "domnilor" tovarăși!

Drumul "independentului" Costică Pomponiu de la primărie la pușcărie

Costică Pomponiu din Giubega-Galiciuica, Dolj, a făcut ce a făcut și s-a ales primar. Om de ispravă, dar Pomponiu este și credincios și gospodar, dar și aprig din fire. Credincios și aprig a dovedit că este arămat, când din credință față de nevastă, l-a urmărit pe ibovnicul acesteia cu arma de vânătoare. Că este credincios și gospodar a dovedit-o și pe asta când, iubitor fiind el de proverbe, a zis că simțenție și evlavie de unul care zice că *cine împarte parte-și face* și s-a apucat să-i croiască o mândrețe de avere, chiar dacă nu i se cuvenea întodeauna după lege. De icșea o ciosvătărtă, de coloaș alta, până ce a strâns câteva hectare bunicele. Și era firesc să facă așa, doar era și primar și membru în comisia de improprietare. La vremea potrivită a știut să pună opreliști chiar celor de la armată veniți să măsoare pământul. A venit apoi vremea culesului și dacă tot era primar, a avut grijă, ca orice bun gospodar, să trimită utilajele pe

terenurile sale, lăsându-i pe ceilalți săteni cu buzele umflute. Dar Pomponiu a fost grijuliu și cu soarta obștii. Astfel, dacă tot s-a prefăcut CAP-ul în asociația (liberă) "Frăția" și era și el membru, s-a apucat să facă un racord la rețeaua electrică, temeinic, numai că a uitat să facă și abonament. Tot așa de "indemânat" s-a dovedit primarul și în distribuția buteliilor de aragaz. Ce dacă a greșit, acolo, nițelul prețului nu mai mult. Nu știa omul și gata; să-i iei capul pentru asta. Așa au gândit și cei de la Parchet din Băilești la vremea aceea. La vremea aceea pentru că mai târziu au întors găsit.

Nu mai că Pomponiu și-a găsit nașul în consilierul comunal Gh. Tica, președintele organizației PNTCD din Giubega-Galiciuica, și el cu aplicare pentru o zicală: *unde-i lege nu-i tocmeală*. Dl Tica a început să-i divulge smecheriile pretinzându-i în fața oamenilor, la Parchet. Și dacă a văzut că nu înțealță cu ceva, s-a dus la presă. Aici a mers mai bine.

Întâi la presa locală, apoi la București ("România liberă" și "Cotidianul") și chiar la "Europa liberă". Pomponiu însă, om aprig la fire, nu s-a lăsat și a început să-l hărțuiască pe încăpățânatul țărănist, doar s-o lăsa păgubaș. Așa a ajuns domnul Tica chemat la tribunal, inculpat pentru vătămare de persoană. Dl Tica, fiind investit de către obște să vegheze ca ciobanii să nu aducă stricăciuni culturilor, a ciobanii să nu altercețe cu unul dintre aceștia și a fost nevoit să se apere. Ciobanul respectiv, instigat de primarul Pomponiu, l-a dat în judecată, iar instanța, deși a stabilit că dl Tica se afla în legitima apărare, l-a găsit tot pe el vinovat. Lucrurile s-au lămurit până la urmă la recurs. Văzând că nu-l răzbește, Pomponiu l-a dat el însuși în judecată pentru că l-a certat și dat în vileag în sediul primăriei și în fața oamenilor.

Dl Tica ne-a adus la redacție un vraf de acte din care rezultă multe ilegalități. Astfel, Pomponiu a sustras un teren din averea fostului IAS, la care este acționar, deși este contrar Legii 18. Apoi alt teren care nu figurează în evidența comunei Giubega-Galiciuica folosindu-se de doi martori îndoielnici. Din declarațiile date la ancheta poliției ale Luciei Marinescu și Aurelian Pascu (membru în Comisia de aplicare a Legii 18), rezultă că Pomponiu s-a făcut vinovat de fals, abuzuri și rea-credință.

Dar Pomponiu nu s-a mulțumit să-și facă sieși parte, a făcut asta și pentru alții, apropiații lui, păgubindu-i pe Dane Magaon, care se judecă de 14 ani pe un teren ce îi aparține de drept și pe care Pomponiu, ca membru al Comisiei de improprietare, l-a atribuit lui Tudor Bonciu, Silvia Bonciu, Elisabeta Bonciu și Elena Vădeanu.

Printre actele aduse la redacție de dl Tica mai există și o notă din partea societății de electrificație, din care rezultă că Pomponiu se face vinovat de furt de curent electric.

Până la urmă, după două ședințe furtunoase, Consiliul Comunal l-a suspendat pe Pomponiu din funcție. (procesul-verbal din 26 iulie), iar prefectul Tobă a confirmat hotărârea.

Pomponiu nu se lasă, însă. L-a dat din nou în judecată pe dl Tica pretinzând daune morale în valoare de 5 milioane lei. De fapt, caută să se întoarcă în scaunul de primar. Degeaba. Poliția din Băilești a înaintat Parchetului dosarul de urmărire penală pentru infracțiunea de fals, art. 289. Se pare că și procurorul-șef din Băilești, care la început s-a arătat reținut în fața plângerilor împotriva fostului primar, a devenit mai atent cu acest caz.

În altă ordine de idei, din procesele-verbale ale ședințelor Consiliului comunal din 30 iunie și 26 iulie a.c. se vede brambureala pe care a făcut-o și a condus-o fostul primar. Pomponiu a vădit dispreț față de interesele comunei și față de oameni. S-a slujit de combine ca să treire numai pentru el, după care pe săteni i-a lăsat să se descurce cum au putut. Toate bunurile de patrimoniu ale comunei, cum ar fi izlazul, averea fostului CAP și alte terenuri care ar trebui să aparțină comunei, au fost gospodărite fie cu nepricepere, fie cu indiferență. Apoi s-a înscris în FDSN ca să mai ciupească niscăiva pământ. Iar în plata lucrărilor agricole este o brambureală ce arată nepăsarea unui om pe care nu îl interesează decât căpătuiala. La ultima ședință, în care a fost și înălțurat, a încercat toate teripurile ca aceasta să nu se mai țină. Nu a reușit și lucrurile se pare că au început să intre pe alt făgăș.

La plecarea din redacție, dl Tica ne-a spus că dl procuror-șef din Băilești este scriitor și ca atare ar avea o sursă de inspirație din "Dosarul Pomponiu", al cărui titular este cu adevărat un personaj de roman, realist-socialist.

Dan Bănică

De ce nu s-au emis titlurile de proprietate în agricultură?

După aproape 3 ani de la apariția Legii 18/1991, și a H.G. 131/1991, titlurile de proprietate au fost emise doar în procent de 12,2%, cu toate că, s-au cheltuit miliarde de lei pentru această acțiune.

Era firesc ca Guvernul abilitat să aplice legile și propriile hotărâri, conform tuturor uzanțelor democratice, să analizeze această situație și să răspundă în fața țărănimii, de ce nu s-au emis titlurile de proprietate.

Fără a avea pretenția că într-un simplu articol putem face o analiză complexă a acestei situații, încercăm să răspundem la întrebarea de mai sus.

O atență examinare a Legii 18/1991, și a HG 131/1991, ne conduce la concluzia că, titlurile de proprietate puteau fi emise, în procent de 80%, până la sfârșitul anului 1991. Singura condiție era să se respecte prevederile legii și a hotărârilor guvernamentale. Astfel: -Legea 18/1991, art. 11, alin.3, prevede ca "modelul și modul de atribuire a noilor titluri de proprietate să se stabilească prin Hotărârea Guvernului..." ceea ce s-a și realizat prin H.G. 131/1991.

- H.G. 131/1991, art. 12, alin. 2 și 3 prevede că cererile persoanelor îndreptățite, trebuie să cuprindă suprafața terenului solicitat, precum și orice alte date necesare pentru stabilirea dreptului de proprietate, inclusiv acte de proprietate, declarații de martori etc.

Este important de remarcat faptul că orice act de proprietate sau orice alte probe, inclusiv declarații de martori, trebuiau să cuprindă suprafața solicitată, locul (zona) unde a fost amplasat terenul și vecinii pe cele 4 laturi. Aceste date sunt cuprinse și în modelul titlului de proprietate prevăzut de H.G. 131/1991, art. 34, alin. 1, anexa 27 (verso). Deci, respectarea vechiului amplasament, atunci când nu este ocupat de clădiri, stații de pompare, canale, drumuri etc. apare ca un criteriu de atribuire a terenului proprietarilor de drept și ca o condiție impusă de H.G. 131/1991, art. 34, pentru emiterea titlului de proprietate conform modelului anexă nr. 27.

- H.G. 131/1991, art. 34, mai prevede ca, după validarea anexelor 2-20, comisia județeană să emită titlul de proprietate conform modelului anexă nr. 27, care se semnează de prefect, secretarul prefecturii etc.

- H.G. 131/1991, art. 35, alin. 1 prevede: "În baza titlului de proprietate, eliberat pe baza opțiunii exprimate în scris de fiecare proprietar, comisia comunală va proceda la delimitarea zonelor teritoriale, precum și la parcelarea pe proprietari, pe planul de situație al fiecărei localități..."

Așa cum rezultă din articolele redată mai sus, titlurile de proprietate trebuiau emise înainte de a începe punerea în posesie a proprietarilor de drept, titlurile constituind elementul principal al amplasării terenului pe planul de situație al localității.

Documentul care stă la baza titlului de

proprietate, este cererea proprietarului, care trebuia verificată de comisia comunală cu datele înscrise în registrul agricol, cartea funciară sau declarații de martori, conform Legii 18/1991, art. 10, alin. 1.

După amplasarea proprietăților de drept pe planul de situație, terenurile rămase fără proprietari și acele terenuri care, în condițiile legii, și care sunt în administrarea primăriei și înregistrate la art. 17 din Legea 18/1991, trebuiau atribuite, pe planul de situație, celor cărora li s-a constituit dreptul, conform art. 18, alin. 1 și 3 din Lege.

În teren, comisiile comunale și județene, nu au respectat Legea 18 și H.G. 131/1991, fapt care a condus la o mulțime de reclamații ale țărănilor, atât la guvernul domnului Stoiljan cât și la tribunalele județene.

Sesizând starea de nemulțumire a țărănilor, guvernul inițiază Hotărârea nr. 728/27.11.1992, care insistă, la articolul 1, pentru definitivarea proiectelor de delimitare a zonelor teritoriale precum și a proiectului de parcelare pe proprietari a planului de situație, în termen de 60 de zile, respectiv până la 27.01.1993.

Majoritatea comisiilor comunale și județene, cu bună știință sau din incompetență, nu au respectat etapele preliminare pentru emiterea titlurilor de proprietate și au preferat să împartă pământul după "bunul plac".

Haosul creat de acest mod de a împărți pământul fără a respecta legea: așa cum se constată și din relatările mass media, au condus la emiterea de titluri de proprietate colective. Mulți țărani nu au primit integral terenul moștenit de la părinți iar primarii, consilierii s-au îmbogățit peste noapte.

Fără a parcurge etapele prevăzute de lege și hotărârile guvernamentale, titlurile de proprietate care se încearcă a fi emise pentru a se raporta "sarcina îndeplinită", nu au nici o valoare. Acestea vor determina scandalul între țărani, pentru multe generații, deoarece nu reflectă adevărul privind moștenirea pământului pe vechiul amplasament.

Trebuie să fim lucizi și să nu continuăm să mergem pe un drum greșit, chiar dacă se cer anumite eforturi suplimentare. Firul trebuie înnodat de la aplicarea H.G. 131/1991, art. 34, prin culegerea datelor necesare emiterii titlului de proprietate conform anexei nr. 27. Se impune aplicarea H.G. 131/1991, art. 35; H.G. 728/1992, art. 5 alin. "a" și H.G. 730/1992, privind refacerea comisiilor comunale și numirea unor specialiști topogodezi de la M.A.N. De asemenea, se impune un program coerent și coercitiv pentru comisiile comunale.

Paralel cu aceste acțiuni, trebuie să se discute de urgență amendamentele la Legea 18/1991.

Membri fondatori P.R.O.P.A.C.T.
Ing. Curcă Ionel

Buc. 5.01.1994

Actul normativ care a produs cele mai mari frământări, tensiuni și convulsii în România post-revoluționară

Legea Fondului Funciar (VIII)

Imperfecțiunile ivite în aplicarea ei

Majoritatea celor îndreptății a primi terenuri în temeiul Legii nr. 18/1991 nu au beneficiat de cei trei ani de scutire de impozite

din cauza nerespectării de către administrația publică a unor termene stabilite de lege. Situația este atât de evidentă încât, în fond, impozitul agricol introdus prin actualul proiect de lege ar trebui denumit impozit plătit de contribuabilii pentru incompetența administrației publice de a aplica o lege.

Culpa administrației publice rezultă, pe lângă prevederile Legii nr. 18/1991, din nerespectarea termenelor din două hotărâri guvernamentale. Trebuie să se aprecieze că revine vina în raport cu obligațiile stabilite în cele două acte normative pentru prefeți, primari, comisii de improprietare etc.

În legătură cu respectarea termenelor prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 728/1992 (în Monitorul Oficial nr. 309 din noiembrie 1992). După cum rezultă și din titlu, această hotărâre a fost adoptată pentru accelerarea emiterii titlurilor de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991. În practică, în diferite localități nu se evidențiază depășirea stăgării în aplicarea acestei legi.

De aceea, se impun următoarele: a) Care sunt datele comunicate până acum guvernului de către fiecare județ în temeiul art. 7 din hotărârea menționată? Este vorba de următoarele obligații ale județelor (date ce, conform hotărârii, se comunică bilunar);



Vechile structuri comuniste din agricultură, o frână serioasă pe drumul reformei autentice

În perioada anilor 1950-1982 regimul comunist din România, instalat la putere cu ajutorul tăncurilor sovietice și a unui grup de trădători de neam, a procedat la colectivizarea forțată a agriculturii. S-au întreprins anumiți metode dintre cele mai diabolice pentru a colectiviza o țărâime ostilă acestui sistem important dintr-o țară în care s-a dovedit că agricultura în colectiv nu a dat rezultate pozitive.

O parte din țărani s-au convins de ineficiența acestui sistem, luptând ca OSTAȘI pe frontul de rășărit. Ei au văzut la fața locului cum trăiesc în colhozuri țărani din Rusia și Ucraina, motiv pentru care s-au opus cu îndărătnicie colectivizării.

Cel mai mult au avut de suferit țărani chiaruri, gospodarii satelor, împroprietăriți după primul război mondial ca urmare a faptelor de vicie de pe front, lupănd pentru înfăptuirea "României Mari". Aceștia s-au opus colectivizării și au înfundat pușcăria comunistă, majoritatea murind în închisori.

Copiii acestor țărani gospodari au fost dați afară din școli, obligați să supraviețuiască prin sănățile de construcții, viața de aici fiind foarte grea din cauza condițiilor pe care le oferea regimul de la putere.

O parte din aceștia și-au terminat studiile la "fără frecvență" sau "seral" și s-au stabilit la orașe, ca urmare a politicii de urbanizare forțată sau pur și simplu pentru a li se pierde urma, devenind muncitori industriali într-o industrie gigantică, falimentară.

Apariția decretului lege nr. 18/1990 le-a dat o rază de speranță crezând că vor putea intra în posesia pământului confiscat părinților lor. A fost o mare dezamăgire căci s-au trezit acționarii la niște societăți agricole, de fapt, fostele IAS-uri, fără să fie consultați și fără să li se ceară acceptul.

Un ordin al Ministerului Agriculturii din anul 1993, prevede ca acționarii acestor societăți agricole să primească pentru un ha, 300 kg de grâu sau contravaloarea acestei cantități socotită la 100 de lei/kg.

Cantitatea de 300 kg grâu reprezintă aproximativ 10% din producția de grâu, considerând producția medie de 3.000 kg/ha.

În județul Brăila, în general, societățile agricole sunt deficitare, situația lor financiară este ercică, rezultat al proastei gospodării și a faptului că averea colectivă sau de stat nu se administrează în bune condițiuni ca cea individuală.

Datorită acestui fapt o parte din societățile agricole nu și-au achitat până în prezent obligațiile față de acționarii deși grâul a fost de mult recoltat și predat la bazele de recepție.

Escunoscut faptul că valoarea leului scade continuu, deci suma pe care ar fi trebuit să o primească acționarii imediat după recepționarea grâului la bazele de recepție nu va mai avea aceeași valoare dacă o va primi după 3-4 luni, în unele cazuri chiar după mai mult timp. Când își vor recăpata fostii proprietari cu adevărat pământul?

Se recomandă acționarii din județul Brăila și, în general, tuturor proprietarilor de pământ să se înscrie în sindicatul agricol PROPACT, recent înființat, pentru a lupta în obținerea unor drepturi. Reamintim cititorilor că sindicatele agricole din Franța, Italia și Germania sunt cele mai puternice și au un cuvânt greu în apărarea drepturilor agricultorilor.

În Brăila a luat ființă o filială a acestui sindicat. Sfătuim pe cei interesați să contacteze filialele PNTCD și AFDP pentru a lua legătura cu reprezentanții acestui sindicat.

Flaviu Brezeanu
PNTCD Brăila

Legea Fondului Funciar, o lege profund nedreaptă și neconstituțională!

Srăbătând comunele din județul Vâlcea, și nu numai din Vâlcea, am luat cunoștință de nenumerate critici la adresa Legii Fondului Funciar, din ce în ce mai aspre, aduse de întregul spectru al populației satelor.

Pe de o parte sunt cei care posedau în trecut mai mult de un hectar și care sunt profund nemulțumiți de cota de reținere prevăzută de lege, care merge în unele comune până la 27% sau chiar mai mult. La prima vedere, acești oameni pot fi taxați drept egoști. Așa să fie? Ei nu se gândesc oare la cei care au mare parte din pământul lor, sau poate chiar tot pământul, sub lucrurile de acumulare ale hidrocentralelor, în perimetrul exploatărilor miniere la zi, sub uzine sau sub drumurile naționale? Unii mi s-au plâns că nu au pământ nici măcar pentru un răzoi de ceapă. Oare ei nu au dreptul să primească în schimb pământului pierdut măcar o parte din el? Nu-i așa? Desigur, așa gândeste un "samaritan socialist". Dar este corectă o astfel de gândire? În sfârșit, o ultimă categorie este a celor care nu au avut nici un fel de pământ și care, în baza Legii 18, trebuie să primească 0,5 hectare, sau poate mai puțin, în funcție de suprafețele disponibilizate de cotele de reducere după reconstituirea dreptului de proprietate al celor dintâi și despăgubirea parțială a celor din a doua categorie. Și când se va întâmpla asta? Atunci când primării, ridicăți de Legea nr. 18 la rangul de Cezari comunal, vor fi terminat de făcut, toate abuzurile posibile și imposibile, sub privirile îngăduitoare și încurajatoare ale prefecturilor numiți de Guvern și cu acoperirea și binecuvântarea "domnului" secretar de stat Octav Cozământă. Acesta este rezultatul unei concepții socialiste imbecile, care conduce, din păcate, pașii executivului și ai parlamentarilor puterii.

De ce a fost de la început nedreaptă, nu este și nici nu poate fi dreaptă Legea fondului funciar?

Deoarece lucrurile de acumulare au fost făcute, în principiu, ca să avem electricitatea de care beneficiază întregul popor, exploatarea miniere la zi, ca să avem cărbunele cu care ne încălzim atât cei de la orașe cât și cei de la sate, uzinele, ca să producem bunuri necesare tuturor, iar drumurile le folosește deopotrivă toată populația țării. Și atunci, de ce să fie lăsată povara despăgubirii celor care și-au pierdut totul

sau parțial averea sub lucruri, exploatări miniere la zi, uzine sau drumuri numai pe umeri țărănilor din comune unde au avut loc exproprieri în aceste scopuri? Este drept acest lucru? Evident nu!

Iată de ce, cei care și-au pierdut pământurile în acest mod vor trebui să fie despăgubiți din fonduri centralizate, la a căror recuperare să contribuim cu toții, sau să li se dea acțiuni la obiectivele construite pe pământurile lor (lucrurile de acumulare, exploatarea miniere, uzine etc.).

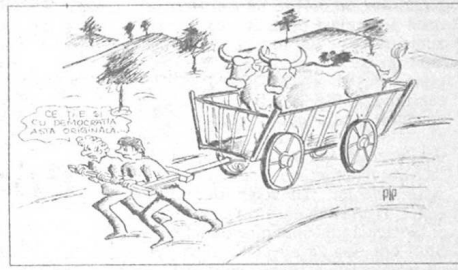
În acest fel oamenii vor dispune de sumele sau valorile necesare pentru a-și cumpăra pământul de care au nevoie. De unde? De la cei care și-au recăpatat drepturile de proprietate dintre care unii sunt bătrâni, iar alții au plecat de la țară și doresc să-și vândă pământul. Și sunt destui în această categorie. Sumele puse în acest fel în circulație ar permite în același timp învierea industriei și a economiei naționale în general.

Iar cei care nu au avut pământ urmează să fie împroprietăriți din pământul IAS-urilor, deoarece acestea sunt falimentare și, după cum este bine știut, constituie la ora actuală sursa de câștiguri ilicite pentru cei pe mâinile cărora au încăput.

În felul acesta s-ar fi putut rezolva rapid problema redistribuirii corecte și legale a fondului funciar, iar legea ar fi corespons principii economiei de piață și ale statului de drept.

În forma actuală legea este neconstituțională, deoarece încalcă articolul 41 din Constituție care spune "Dreptul de proprietate precum și creanțele asupra statului sunt garantate...", iar aplicarea sa în continuare constituie o perpetuare a încălcării Constituției. Până când Parlamentul se va face că nu observă această încălcare evidentă a Constituției?

Serban Sandulescu
Senator de Vâlcea



- numărul de procese verbale privind punerea în posesie și suprafața de teren corespunzătoare;

- numărul titlurilor de proprietate emise - complete și semnate de cei în drept;

- numărul titlurilor de proprietate înmănate titularilor îndreptățiți;

- s-a respectat termenul de 60 zile prevăzut de art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 728/1992 perioadă în care trebuia să se termine delimitarea zonelor teritoriale precum și proiectul de parcelare?

Aplicarea Legii Fondului Funciar fiind o activitate de interes național, după cum rezultă din aceste hotărâri guvernamentale - măsurile menționate se desfășoară sub conducerea directă a Guvernului.

Prefecturile și-au îndeplinit obligația de a rezolva în termen de 45 de zile toate contestațiile? (termen stabilit de art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 728/1992).

Este de remarcă stabilirea unor termene numai pentru acțiunile pregătitoare punerii efective în posesie a persoanelor îndreptățite. Nici un act normativ (lege, hotărâre guvernamentală) nu a prevăzut un termen până când fiecare persoană să știe precis care-i termenul ce i se cuvine, unde-i situat, cu cine se învecinează etc. De aici a decurs târâgânarea aplicării Legii nr. 18/1991.

O situație similară s-a petrecut și cu Hotărârea Guvernului nr. 750/1991, privind unele măsuri de intensificare a lucrărilor agricole de toamnă și de aplicare a Legii fondului funciar. Această hotărâre prevedea în art. 7: "Comisiile comunale, orașenești și municipale de stabilire a dreptului de proprietate vor elibera în termen de 5 zile adeverințele privind stabilirea dreptului de proprietate, fiecărei persoane îndreptățite. Adeverințele se eliberează numai în cazul în care nu se pot elibera titlurile de proprietate".

În practică, primăriile au transpus datele din schițele pe care le aveau în adeverințele menționate pentru cei îndreptățiți, fără să urmeze delimitarea, măsurarea terenurilor repartizate fiecăruia. Mai mult, a apărut și s-a răspândit confuzia potrivit căreia adeverințele ar fi temeiul unui drept provizoriu, oricând terenul ar putea fi modificat. În unele

litigii, instanțele nu au acceptat adeverințele ca mijloace de probă. Nu s-a precizat că adeverințele cuprind un drept definitiv stabilit, revocabil numai în condițiile legii (de pildă prin exproprierea pentru cauza pe utilitate publică - potrivit art. 41 din Constituția României). Ceea ce este temporar constă doar în valabilitatea adeverințelor - până la înmănarea titlurilor de proprietate.

Cele două hotărâri guvernamentale adoptate pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 mai prezintă o anomalie. Fiecare hotărâre prevede răspunderi și sancțiuni pentru neaplicarea legii. De pildă:

- Art.11 din Hotărârea Guvernului nr.750/1991: "Încălcarea prevederilor prezentei hotărâri atrage răspunderea materială disciplinară, contravențională sau penală, după caz, a persoanelor vinovate";

- Art.16 din Hotărârea Guvernului nr.728/1992 declară aplicarea Legii nr.18/1991 "lucrare de interes național" potrivit art.100 din Legea nr.69/1991 - Legea administrației publice locale cu consecințe corespunzătoare sub aspectul răspunderii. Pentru lucrări de interes național, potrivit art.100, alin.1 din Legea nr.69/1991 - răspunderea revine în primul rând, prefectului, "ca reprezentant al Guvernului".

Or, târâgânarea aplicării legii, a îndeplinirii obligațiilor precise stabilite prin acte guvernamentale a devenit o situație curentă, de notorietate publică. Totuși, nu se cunoaște un singur caz de sancționare ori avertizare a unui primar, prefect, alt funcționar public, pentru nerespectarea legii. Cum se explică această situație? Pentru comisiile județene de aplicare a Legii Fondului Funciar îndatorirea este de a lua "în baza legii, măsuri de constatare și sancționare a abuzurilor săvârșite" (art. 8 din H.G. nr. 750/1991).

Or, introducerea impozitului pe veniturile obținute de pe terenurile agricole din 1994 impune analiza cauzelor pentru care administrația publică nu și-a îndeplinit obligațiile legale, de ce s-au aplicat sancțiuni pentru nerespectarea termenelor din lege.

Consilier juridic,
Sorin Enăchescu

Protest

Sindicatul Național al Țărâmii Române, PROPACT, atrage atenția la modul cel mai serios, Sindicatului Comunist condus de tov. PREDILA că reînțoarcerea la cooperativizarea agriculturii nu va mai fi posibilă.

Intențiile comunistilor din PDSR, PSM, PRM, PDAR, PUNR, de a crea Comisia Națională a Proprietății Publice Agricole, se coroborează cu cele ale Sindicaliștilor comuniști, conduși de fostul nomenclaturist Predila.

Este o sfidare a bunului simț elementar prin care comuniștii doresc să stopeze definitiv reforma agricolă.

PROPACT-ul cere tuturor membrilor săi din întreaga țară să protesteze vehement împotriva acestor indivizi, care timp de peste 45 de ani au distrus moralmente poporul român.

PROPACT-ul cere anularea Legii Fondului Funciar, anularea Legii 46/92 și restituirea pământurilor proprietarilor de drept, până la 80 ha, pe vechile amplasamente, așa cum le-au moștenit din 1945-46.

Restul suprafețelor să fie date în întregime cu acte de proprietate familiilor tinere fără pământ sau cu pământ puțin.

Statul nu trebuie sub nici o formă să mai fie proprietar de pământ decât numai cu suprafețele destinate strict cercetării și experimentării în agricultură.

Pământul, a fost, este și va fi cel mai scump lucru din lume, de aceea în comunistii cu dinții de pământ...

"Ridică-te Gheorghie, ridică-te Ioane" nu mai aștepta mila de la comunisti!

Îa-ți ce a fost al moșilor și strămoșilor tăi, că nici o lege din lume nu te va judeca. Ridicăți-vă Profesori, Învățători, Preoți, Armată, SNCFR, Medici și luați-vă ce a fost al școlilor, al spitalelor, al Armatei, al SNCFR-ului, al Bisericii, al Manastirilor și al proprietarilor de drept.

Ridică-te tinere, care nu ai moștenit pământ și lupă pentru a-ți se da, cel puțin un ha de pământ, care valorează acum între 30-50 milioane lei.

Pe 22 și 23 Ianuarie 1994, PROPACT-ul va avea Congresul Național al Țărâmii Române în București, cu care ocazie va elabora documente ce vor fi înmănate tuturor forurilor internaționale.

Lupta cu comunistii nu este și nu va fi ușoară. Deci nu ai decât o singură șansă: POPOR ROMÂN să te lupti!

Președinte PROPACT
Profesor Dan Draghici

AGRICOLA RÂNGHIANU, un franco-român rezident în Franța: Țiganii plecați din România cerșesc prin toate orașele Franței purtând de gât tăblițe pe care scrie: "Sunt român, n-am ce mânca"

Născut la Montpellier dintr-un tată român și o mamă franceză, a venit în România la vârsta de 10 ani. În anul 1939 a fost botezat în, și cu numele Marelui Voevod de Alba Iulia, Mihai.

A urmat Liceul Șincai sub directoriatul profesorului Virgil Arbore. Între 1950-1954 a "cunoscut" Jilava și Poarta Albă. D.O., un an la Urlați. În 1955, reia cursurile Facultății de Litere și Drept pe care o absolvă în 1959. În 1990 pleacă în Franța, unde, în același an, la Durtal, în sala Polivalentă, susține prima conferință despre România. Se bucură de succes, eocori ale conferinței regăsindu-se în ziarle locale. Între 1991-1993 continuă seria de conferințe, mese rotunde și convorbiri cu personalități politice și culturale franceze. Ziarele "Le Courrier de l'Ouest", "Ouest France" și "Plaineetloire" îi descriu pe larg activitatea.

- Domnule Rânghianu ce anume v-a determinat să duceți pe teritoriul Franței propagandă în favoarea României?

- Fluxul uriaș de țigani ce pretind că sunt români get-beget și care deformează imaginea României în general în vest și în Franța în special, a fost primul motiv care m-a determinat să susțin aceste conferințe și mese rotunde.

Invariabil, țiganii care cerșesc în metroul, pe treptele catedralelor sau pe aiura, prin mai toate orașele Franței poartă de gât tăblițe pe care scrie: "Sunt român, n-am ce mânca!", iar francezii sunt convinși că românii într-adevărăștia sunt.

Trebuie să vă spun că am fost șocat în momentul în care, despre 400 de țigani români, care trăiau în groapa de gunoi a orașului Nanterre, pe postul național de televiziune TFL, s-a afirmat că sunt români. Și vă veți da seama ce clișeu paradisiac al despre români, francezii, dacă pe același post, cu cea mai mare audiență la public de altfel, s-a spus că "românii nu vor să părăsească groapa de gunoi, deși li s-a dat spre folosință o cazarmă dezafectată a armatei, având toate condițiile pentru un trai decent".

Al doilea motiv care m-a determinat spre această acțiune a fost faptul că se încearcă o deformare a istoriei României. Astfel într-un atlas geografic, proaspăt editat, o hartă a anului 1914 arăta Moldova și Muntenia fiind ale Imperiului Otoman. Sunt conștienți că nu poate fi vorba de greșală ci numai de rea-credință a unora din ceilalți care-și fac propagandă în Franța. Cum atlasul, prin nu știu ce mecanism, începuse să circule, am organizat la Roanne o masă rotundă la care am invitat primarul, personalități ale orașului precum și istorici, pentru a le înfățișa adevărul istoric.

Al treilea motiv care m-a canalizat pe această propagandă activă a fost șocul resimțit în momentul vizionării unui film est-european - chipurile despre realitățile din România - în care în afara imaginii aeroportului Otopeni, toate imaginile erau fimate într-o capitală vecină și în care românii erau denigrați, în care absolut toți românii apăreau ca fiind ori idiști ori vampiri.

Culmea, eroul principal se numea Alessandri... poate cel mai frumos nume românesc...

Am scris despre acestea celor mai importante ziare franceze și am primit răspunsuri în sensul în care ziarele nu vor denigra țara.

- În ce alte acțiuni în favoarea României v-ați mai implicat?

- În principal au fost acțiuni de ajutorare a unor sate românești. Am acționat fie pe cont propriu, fie sfătuiind diverse organizații în privința necesităților și a modului de distribuție și însoțindu-le în țară. Cea mai bună colaborare am avut-o cu organizațiile Bazouges și Durtal prin care am reușit să aducem materiale specifice școlilor din Mogoșoaia, Btân și

Simon. Cred că este foarte important de menționat că cele două organizații au adus ajutoare încă din 1990 și doresc să o facă în continuare, pe un interval nedeterminat.

- Ce gânduri aveți pentru viitor?

- Fiind franco-român, iubesc foarte mult România și voi căuta să duc această campanie. Aș dori din tot sufletul să nu fiu singurul care face acest lucru. Diaspora în mod hotărât ar trebui să fie mult mai activă. Pe de altă parte, cred că se face o prea mică propagandă României. Celelalte țări foste socialiste, știu mult mai bine să-și facă publicitate. Atâta timp cât cei care pleacă în Franța sau Europa nu-și fac datoria și nu pun suflet să facă o propagandă efectivă, pentru această țară, țara noastră nu va fi cunoscută peste hotare. Deci nu e numai datoria mea să fac acest lucru, este datoria noastră, și în principal e datoria Ministerului de Externe al României. Cei care sunt plătiți pentru aceasta trebuie să se înhame în principal la acest jug. Eu, pe planul meu modest voi continua conferințele și mesele rotunde pentru ridicarea prestigiului României. Aștept Țara!

Ovidiu Pătrășcanu

Scepticul incurabil

Când i-apucă dor de ducă...

Așa cum sufletul poetului chinuit de toate poverile lumii răvnește după liniștea eternă a Nirvanei, care să-i curme tristețea, revolta, insuportabilul zăbucium, partidul dlor Năstase, Gherman & Co tânjește să intre în opoziție, unde să-și oblojească rănilile și să mai uite de incredibila ingratitudine a opoziției. A celei democratice, firește.

După ce și-a apărut cu leonină energie și furie toate "cuceririle" și n-a cedat o singură fărâmitură nu execratei opoziții democratice, dar nici măcar credincioșilor săi tovarăși ce i-au asigurat fără să crănească majoritatea parlamentară, necesară ca aerul, Puterea se arată acum dispusă să se mute în acea hrubă rece și întunecoasă care se numește opoziție. Jignită de neîncetatele atacuri ce-i vin cam de pretutindeni și până la urmă nu te aștepți, mortificată de felul în care-i sunt interpretate acțiunile și tălmăcite intențiile, conducerea PDSR se declară gata să facă pe plac adversarilor săi, numai și numai pentru ca pe urmă, după ce vor fi gustat din bucatele indigeste și vor fi băut ambrozia otrăvită a Puterii, aceștia să mătursească, topiți de rușine, a fi greșit amar, atunci când au cârtit, uneltit și asmuțit împotriva unor nepătate caractere ce nu-i voiau decât binele și fericirea - în primele decenii ale mileniului viitor!

E drept că în acest răstimp dl Văcăroiu se preface a nu auzi și a nu pricepe nimic și-i dă înainte, culmea: de aproape asistat de apostolii retragerii în pustie; e adevărat că zi de zi fidelii regimului își capătă recompensa prin posturi grase, pe care cu modestie le iau numaidecât în primire, până nu va mai rămâne pe corabie loc nici unde să-ți pui tălpile, dar politica așa este - alcătuită din contraste.

Puterea vrea să se retragă, dar nu înainte de a-și trece toate legile prin

decrete, săptămânal cât n-a legiferat Parlamentul într-un an. Însă de vină e doar timpul care presează - precum și oarecare șurubărie parlamentară care a ruginit, vezi bine. Vor să plece, nu de peste tot, ci doar de la guvern, dar nu-i lasă opoziția, cu nesăbuitele-i pretenții de a-i lua locul. Nu lă să apoi pace sentimentul datoriei, pasiunea neînfrănată pentru reformă, arzătoarea dorință de a afla cine au fost teroriștii din Decembrie '89 și ce s-a întâmplat anume atunci, în fine, pătimășă poftă de a se sacrifica până la capăt, îndurând martiriul îmbogățirii, suferința cumplită, între toate, de a nu fi înțeleși - și după merit iubii, dar nu sanctificați, după ce, luându-și inima în dinți, și-au făcut chiar și cruce, pe la festivități.

Îi macină dorul de reculegere și decăz șea bea șampanie în palatul de la Cotroceni, ar prefera să ducă buzele la tășnitoarea de vis-a-vis, din Grădina Botanică. Ah! nu se poate: se aude din depărtare zumzetul a două miliarde de dolari care parcă au și pornit încoace. Și cine să-i întâmpine mai bine decât dumnealor, partizanii neînfricați ai proprietății, ai privatizării, liberalizării, descentralizării ș.c.l., ș.c.l.? Două miliarde de dolari - și să mai stai pe gânduri!

Guvernați, băieți, oricum, numai guvernați, le strigă rațiunea, modificând un vechi dicton. Ba nu! suntem gata să ne călugărim, replică dl Năstase.

Vor să se retragă, dar ideea că, părăsiți, ne vom stinge picătură cu picătură, precum lumânările, de dorul lor, îi împiedică. Pe loc s-ar duce, dar copleșitoare responsabilități îi întuiesc, ca pe Prometeu, în lanțurile zeilor.

Vor să se retragă - dar cine-i crede?

Barbu Cioculescu

Principalele aspecte legate de domeniul securității și apărării naționale

În prezent România se află într-o perioadă de tranziție în care se clădesc și reclădesc instituții care să fie realtente și pe deplin conectate la evoluția democratică a societății. Venind în întâmpinarea interesului crescând al cetățenilor noștri, ziarul Dreptatea își propune publicarea unei Serii de articole care va trata - prin prisma experienței istorice românești și a realităților din statele europene cu un îndelungat exercițiu democratic - principalele aspecte legate de domeniul securității și apărării naționale. Sperăm că prin abordarea succesivă a problemelor legate de domeniul apărării naționale, al ordinii publice sau al protecției informative să contribuim la o mai bună înțelegere a modului în care procesul actual al tranziției influențează și este influențat de compartimentele respective.

Ordinea publică

Pentru început, ne propunem să trecem în revistă unele aspecte legate de domeniul ordinii publice. Luna noiembrie a adus în atenția Parlamentului proiectul de lege privind organizarea și funcționarea poliției. Din păcate discuțiile purtate în jurul acestui proiect au reflectat un grad ridicat de necunoaștere a tradiției istorice a României în această chestiune.

În momentul actual se disting în lume trei modele polițienești: modelul anglo-saxon, modelul latin și modelul polițienesc din statele totalitare. Modelul polițienesc din statele totalitare, model impus României acum 47 de ani de către sovietici, nu este mult prea cunoscut pentru a insista asupra lui. Menționăm doar faptul că punctul său forte îl

constituie corpul polițienesc total militarizat. Modelul anglo-saxon este bazat pe un corp unic civil.

Cel de-al treilea model, modelul latin, presupune ca existența unei poliții civile, cu un corp polițienesc militar. Carabinieri în Italia, Garda civilă în Spania sau Jandarmeria în Franța.

O retrospectivă istorică a înființării statului român modern ne arată că încă din anul 1862, modelul pentru care s-a optat în organizarea Ministerului Afacerilor din Launtru a fost modelul latin. Prin Legea de organizare și funcționare a Poliției de stat, din anul 1929, se definitiva un organism deosebit de modern pentru acea epocă. Componenta militară a acestui sistem o constituie Jandarmeria rurală. Atribuțiile, subordonarea și funcțiile sociale ale celor două componente, Poliția - ca organism civil și Jandarmeria - ca organism militarizat, erau foarte bine definite și delimitate. Acest model și-a dovedit viabilitatea și capacitatea de a răspunde pozitiv evoluției sociale, asigurând ordinea de stat, ordinea socială și ordinea naturală.

Consecvent valorificării constructive a tradiției istorice, PNȚCD, prin grupul său parlamentar a abordat discuțiile cu privire la problema reorganizării Poliției române în conformitate cu tradiția

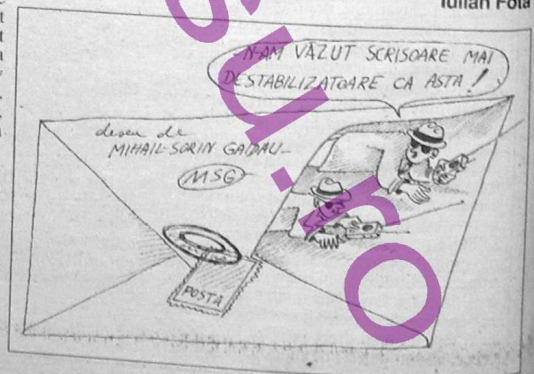
istorică a țării. Reflectând punctul de vedere al grupului parlamentar, domnul deputat Mihai Nica făcea următoarea mențiune:

"Considerăm că pentru perioada de tranziție, modelul latin satisface cel mai bine necesitățile societății românești, fiind primul pas în democratizarea Ministerului de Interne.

O poliție națională ca instituție înarmată de natură civilă și o jandarmerie rurală, ca instituție înarmată de natură militară, ar constitui cele două componente ale modelului latin, în varianta românească".

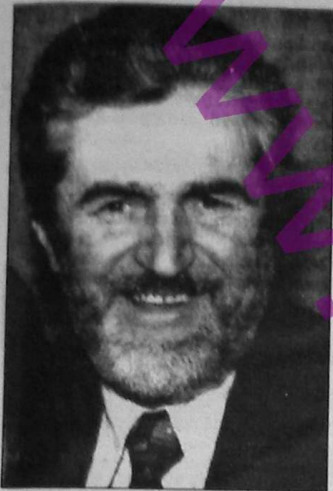
În încheiere ne exprimăm speranța că actuala putere, deși refractară demilitarizării Poliției, se va dovedi favorabilă și disponibilă creării unei jandarmerii rurale, ca instrument principal în vederea apărării vieții, integrității corporale și libertății personale, a avutului public și privat.

Iulian Fota



Un luptător de neuitat

Dumitru Bucuroiu -



astăzi mândria noastră națională - Dr. Palade, singurul român ce a primit premiul Nobel în medicină, actualmente stabilit în SUA.

Datorită capacităților sale intelectuale de excepție, DUMITRU BUCUROIU urmează concomitent două facultăți, pe care le termină la sfârșitul războiului - Dreptul și Literele - în capitala țării.

Educația frumoasă primită de la tatăl său, acel părinte care se trăgea dintr-o familie unionistă din vremea lui Cuza-Vodă, îl determină firese pe DUMITRU BUCUROIU să se înscrie în TUNT-București, el fiind unul dintre cei mai activi luptători sub președinția lui Ioan Barbuș, astăzi vicepreședinte al PNȚCD.

Alături de toată studențimea, DUMITRU BUCUROIU participă cu eroism la marile manifestații anticomuniste din București, începând cu 8 noiembrie 1945.

În aceeași perioadă, înființează și organizează Tineretul PNT, din orașul Buzău, unde se înscrisesse ca avocat, în baroul local.

Îmi este plăcut să amintesc că această perioadă îmi este și mie mărcată pentru tot restul vieții, angajându-mă în organizația buzoiană a Tineretului PNT, alături de "Mitică Bucuroiu" - așa cum îl spuneam noi - și de alți tineri buzoieni, nu mai puțin valoroși în lupta anticomunistă.

Verticalitatea și poziția lui curajoasă, DUMITRU BUCUROIU a demonstrat-o la înmormântarea profesorului de geografie, Docea - arestat în 1947, ca țărăniș de frunte, după procesul Tămădăului, când Iuliu Maniu și Ion Mihalache au fost aruncați în temnițele comuniste.

Întreaga conducere a Tineretului din PNT - Buzău a participat la înmormântare, noi fiind înconotați, fără să ne fie teamă de represalii.

A urmat apoi lupta în ilegalitate. Ca strategie locală, Tineretul PNT se angajează să contribuie la formarea unor detașamente paramilitare ce ar

fi trebuit să acționeze în momentul declanșării unui război antisovietic. Pentru aceasta, organizația subversivă "Pajura Neagră" din Buzău întrunea pe lângă membri ei și militari, care aveau deja o experiență a războiului. De acum, calvarul lui Mitică Bucuroiu și al nostru a început să se împletească cu al țării întregi. Îi port o recunoștință enormă pentru momentul întâlnirii lui cu tatăl meu, în beciurile Siguranței din Buzău, unde încerca prin optimismul lui deosebit cu "Vin americanii" să-l încurajeze, ei știindu-mă "fugar", în zona de munte, cu alți membri ai Organizației.

Îi port recunoștință lui Mitică Bucuroiu pentru actul de curaj și prietenie dovedită, când - după ani grei de închisoare - a venit în Bărăgan, unde aveam domiciliul obligatoriu, în comuna Răchitoasa, să ne aducă ajutoare. O făcea cu un risc enorm, deoarece el însuși era de acum trimis la "munca de jos", ca topograf.

După Revoluția din Decembrie, pe data de 25 decembrie 1989, când, din dispoziția Domnului Președinte Corneliu Coposu, eu refac Organizația PNT - Buzău, prin Dușu Toader, rolul lui Mitică Bucuroiu este de o mai mare eficacitate.

Se mută de la Galați la Buzău, împreună cu soția, în mod special. Eu aveam deja familia mea, stabilită în orașul Câmpulung - Muscel.

În calitate de Președinte al Organizației PNȚCD - Buzău și în septembrie 1991 ales în cadrul Congresului PNȚCD, membru al Comitetului de Conducere pe țară, Mitică Bucuroiu se confruntă, din păcate, cu vechile structuri comuniste, cu infiltrările și, din nefericire, cu orgolii chiar în sânul partidului. El suportă curajos agresiuni, în perioada pre-electorală din mai 1990, fiind grav lovit. Revine la Galați, aici are o serie de dificultăți în confruntarea cu adversarii fățiși, speculându-i-se chiar unele necazuri de familie, care în mod corect nici nu ar fi trebuit să fie puse în discuție.

În strângerea recentă de date documentare, m-

a impresionat neplăcut poziția tânărului Pecheanu Gabriel - membru în Comitetul Județean și Biroul TUNT-Galați, care a aruncat o umbră asupra studiilor superioare ale lui Mitică Bucuroiu, o valoare deja cunoscută în publicațiile din presa locală și ziarul "Dreptatea".

Știindu-mă venit de la sute de kilometri, de la Câmpulung-Muscel și trecând prin comuna lui natală din Buzău, unde oamenii îi păstrează o vie amintire, furnizându-mi-se date, Președintele actual al PNȚCD - Galați, ing. Alexa Marian, îmi refuză prin telefon o întâlnire, motivând că "are musafiri". Totuși, am apreciat, din declarațiile altora, că Mitică Bucuroiu a lăsat la Galați moștenire un sediu cu trei camere și un hol mare, precum și o politică de colaborare în cadrul Convenției Democratice, ca Președinte ce i-a fost, până în ultima clipă.

Consider că decesul lui survenit la data de 21 decembrie 1993, la Galați, a fost și un rezultat al frământărilor sufletești gravate pe o boală grea, sfârșitul fiindu-i adus de un stop cardiac.

Apreciez gestul domnului Mihai Pietraru, care din partea Convenției Democratice și a PSDR a luat cuvântul la înmormântare, din nefericire, făcută în cimitirul săracilor. Aceasta îl onorează, chiar dacă este o ultimă nedreptate, postumă.

A plecat dintre noi un om de caracter, un om cinstit, care ne-a lăsat un crez memorabil și actual: "Aici se poate face treabă!"

Prin asta, spunea tuturor că locul fiecărui luptător din Rezistență este în țară și nu a profitat de condițiile care l-ar fi favorizat, să se stabilească în Occident.

Să ne rămâi în amintire așa cum ai fost: CINSTIT, DREPT ȘI CURAJOS!

Dumnezeu să te odihnească!

Președintele Org. PNȚCD
Câmpulung - Muscel,
Constantin - Puiu Popescu

O datorie de onoare mă obligă să scriu despre cel ce a fost dragul nostru frate de luptă și de suferință în închisorile comuniste - DUMITRU BUCUROIU.

Născut în 12 ianuarie 1920, în comuna Cârpințești (Beceni), județul Buzău, DUMITRU BUCUROIU își face clasele primare sub supravegherea atentă a tatălui său - învățătorul Constantin Bucuroiu - unul dintre cei mai credincioși dascăli, discipol al lui Ion Mihalache.

Liceul teoretic l-a terminat în chip strălucit la "B.P. Hașdeu", absolvind în 1939 cele opt clase, la o mică diferență de promoție, față de cel ce este

Generațiile de astăzi și de mâine trebuie să cunoască

Adevărata istorie a Partidului Național Țărănesc (I)

Printre armele folosite de ideologia comunistă în atingerea scopurilor de întronare a unei orânduri sociale comuniste a fost și aceea de falsificare a istoriei naționale. Bibliotecile au fost epurate și toate cărțile de referință au fost date la topit. Cu ocazia sutelor de mii de arestări, bibliotecile particulare au fost distruse și o dată cu ele manuscrisele și orice însemnări despre istoria mai recentă. După procesul politic din 1947, care a condus la arestarea conducerii P.N.Ț. și trecerea lui în ilegalitate, a început o campanie concertată de denigrare a acestui partid, campanie care a ținut peste 40 de ani. Socolim deci necesar și o datorie în a încerca să informăm generațiile mai tinere, prezentând istoria adevărată a acestui glorios partid.

În 1909, Nicolae Iorga deschide la Vălenii de Munte cursurile de vară, majoritatea auditoriului fiind formată din învățători toți haretști fanatici, dar nu liberali. Între aceștia era și ION MIHALACHE, care avea față de Nicolae Iorga o admirație sinceră. Pentru a înțelege puternica personalitate a acestui tânăr învățător, trebuie să amintim că Ion Mihalache nu s-a înscris în Partidul Național Democrat format de N.Iorga și A.C. Cuza, gândirea lui social-politică fiind influențată de C.Stere și nu de N. Iorga.

Încă din 1902 din acțiunea lui Haret s-a născut "Asociația Generală a Învățătorilor", care după trei ani cuprindea toată învățătorimea. A fost condusă la început de Ionescu-Lungu din Prahova, un haretist liberal de o puternică personalitate. Sub influența tinerei generații de învățători de la 1905, Asociația este scutită de înfeudarea ei la Partidul Liberal.

În 1912 cu prilejul alegerii noului

Comitet, Ion Mihalache s-a impus ca șef al generației tinere, fiind ales ca președinte. Rezultatul a fost scindarea asociației: una având ca președinte pe Ionescu-Lungu și alta pe Ion Mihalache. Cei tineri scot revista "Vremea Nouă" condusă de D.V. Ţoni și Apostol D.Culea, al cărui titlu este caracteristic.

În paginile revistei "Vremea Nouă", Ion Mihalache dezvoltă legitimitatea unui partid țărănesc ca partid de clasă. Într-o serie de articole admirabile ca claritate de expunere și logică a argumentării, el răspunde lui N.Iorga, care combătuse prin "Neamul Românesc" ideea unui partid de clasă.

În 1913, cel care a vorbit în numele învățătorimii la catafalcul lui Spiru Haret a fost Ion Mihalache. Acest discurs a impresionat prin relevanța ideii țărăniște. La alegerile din 1914, reluând tradiția lui Dobrescu Argeș, Ion Mihalache candidează la Colegiul al III-lea ca țărănișt.

Urmează perioada marelui război de

Reînțregire a Neamului. Ca ofițer de rezervă în Regimentul 30 Muscel, Ion Mihalache ia parte la toate episoadele dureroasei retrageri în Moldova, precum și la marea epopee a luptelor din Vrancea, spre izvoarele Putnei unde timp de două săptămâni împreună cu regimentul său rezistă neconștient la atacurile disperate ale germanilor, care voiau să ocupă gara Putna, în nenumărate lupte la baionetă.

Urmează atmosfera confuză de la Iași din 1918 - Revoluția bolșevică, amistițiul care prefața pacea dureroasă de la București. Se căuta o orientare, într-o perioadă în care se contura mitul Averescu. Ion Mihalache era impresionat de popularitatea generalului și-l preocupă utilizarea ei pentru realizarea Partidului Țărănesc, așa cum îl concepea el. Ostilitatea Partidului Liberal, împotriva lui Averescu era un argument în plus pentru Mihalache de a-l privi cu adâncă simpatie, însă îl îngrijora în același timp tendința foștilor conservatori de a se grupa în jurul generalului. El întrezărea o posibilitate de a anula aceste prezențe reacționare, printr-o intrare în masă a învățătorilor în "Liga Poporului" care ar fi schimbat atmosfera, făcând din Averescu șeful unui partid care ar fi reprezentat năzuințele clasei țărăniște. Dar după primul contact avut cu generalul și-a dat seama că Averescu nu concepe evoluția politică a Ligii Poporului spre un partid al clasei țărăniște. A tras concluzia: va porni singur să înfăptuiască Partidul Țărănesc. Admirabilă tenacitate în realizarea unei idei! Necunoscut, fără mijloace, a început lupta.

În cele câteva luni cât a stat la Iași ca ofițer demobilizat, el luase contact cu învățătorii, ofițeri de rezervă ca și el. Toți

erau de acord cu Mihalache: necesitatea formării unui partid țărănesc. Războiul a adus profunde schimbări în structura politico-economică a statului, reflectată și în lumea satului. În 1919 singurul om politic care-l cunoștea și-l aprecia la justa lui valoare pe Ion Mihalache era fostul director al băncilor populare și al cooperativelor. I.G. Dăcu, ce intenționa să-l atragă în Partidul Liberal, Zadarnice cu toate încercările: nimic nu-l putea clinti pe Ion Mihalache de la linia pe care și-o fixase.

Spre surprinderea tuturor au început să vină adeziuni din afara lumii învățătorilor. Una dintre primele adeziuni a fost aceea a lui Grigore Iulian. Tânăr deputat liberal în 1914, în 1917 se separă de Ionel Brătianu și întemeiază împreună cu George Diamendi, dr. N.Lupu, Danielopol, Rădulescu-Putna, Gr. Trancu-Iași etc. Partidul Muncii. Urmează alte adeziuni ale unor profesori universitari ca Paul Bujor, Costăchescu, Borcea, George Bogdan-Duică, Giuglea, I.Răducanu. Aderziunea acestora nu putea fi apreciată ca rezultatul unor calcule oportuniste. Acceptarea șefiei lui Ion Mihalache era o spontană rectificare a unui simbol Mihalache era privit ca autenticul reprezentant al țărănimii. Purta costumul din Muscel ce țel firese care dă costumului țărănesc o autenticitate de apartenență și de sentimente. Fidelitatea cu care își purta costumul țărănesc era o mărturisire a apartenenței lui, clasei țărăniște. Nu era o costumare demagogică, ci un gest natural de a persista într-o formă de viață.

Senator
Adrian Sârbu

Declarație

În legătură cu poziția adoptată de grupul nostru parlamentar referitor la proiectul de lege pentru abilitarea guvernului de a emite pe timpul vacanței parlamentare unele ordonanțe declarăm următoarele:

Prin adoptarea de către Camera Deputaților a acestui proiect de lege s-a adus o gravă încălcare atât spiritului Constituției cât și regulamentului în vigoare al acestei camere.

Unul din principiile de bază ale unui regim democratic constă în separația celor trei puteri: legislativă, executivă și judecătorească.

Aliniindu-se la aceste exigențe ale vieții democratice, actuala Constituție a României rezervă numai parlamentului dreptul de a legifera, pentru că excepția prevăzută de Art. 114 are în vedere doar situațiile speciale pentru asigurarea continuității procesului legislativ atunci când intervin probleme urgente, iar parlamentul nu este în situația de a le rezolva.

Rezultă din litera și spiritul acestui articol că domeniul în care poate fi abilitat guvernul de a emite ordonanțe este strict limitat - în text se folosește singularul - și este de mică importanță, printre altele fiind interzise domeniile care fac obiectul legilor organice. Or, în proiectul de lege ce ni s-a înaintat s'aprobează, este vorba de un număr enorm de domenii cuprinzând aproape totalitatea problemelor economice, financiare și sociale ale țării. Practic, se poate spune că este vorba de renunțarea actualului parlament la principala lui rațiune de a exista, urmând să revină la rolul fostei Mari Adunări Naționale de tristă amintire.

Cu experiența pe care am căpătat-o, după aproape o jumătate de secol de totalitarism, putem considera pe bună dreptate acest proiect un atentat la adresa democrației, un pas înapoi în procesul transformării societății românești.

De asemenea, și modalitățile prin care s-a înscris pe ordinea de zi acest proiect prin nesocotirea flagrantă a prevederilor regulamentului Camerei contravincător flagrant practicilor democratice.

Având în vedere că în expunerea de motive a proiectului dl prim-ministru arată că cere această abilitare a guvernului pe perioada cât Parlamentul este în vacanță 118 deputați ai opoziției au îndeplinit procedura de a se convoca o sesiune extraordinară pe această perioadă a vacanței, pentru a se vota astfel legile respective în procedură normală.

Rezultă că și această motivație a solicitării pentru abilitarea guvernului a devenit fără valoare.

Pentru toate aceste rațiuni, grupul nostru parlamentar și alte grupuri parlamentare din opoziție n-au participat la votarea acestui proiect de lege, lăsând întreaga responsabilitate pentru gravele consecințe ce le poate avea pe seama celor care l-au inițiat și a celor care l-au votat.

Atragem totodată atenția Parlamentului, opiniei publice românești și internaționale, asupra gravelor pericole ce planează asupra vieții politice românești prin alunecarea ei către forme incipiente de totalitarism.

Președinte grup parlamentar PNTCD + PER
Ion Diaconescu

Legăți la ochi, mânați din spate

Că separația puterilor în stat este pentru Executivul României, începând cu rangul cel mai de sus, doar o perdea de fum, am avut prea multe prilejuri să ne convingem. Dar "adoptarea" Legii pentru "abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe", în realitate impusă prin maniera dictatorială de răstălmăcire și manipulare a afabilului președinte al Camerei Deputaților, întrece tot ce s-a petrecut până acum.

O astfel de mașinație naște întrebarea: de ce a ținut cu orice preț Puterea să nu fie supusă discuției publice - oricum Parlamentul mai este într-o măsură public - și să fie acunsă țării întregi?

Din primele rânduri ale textului, se pot măsura amploarea și efectele, căci formula "unele măsuri pentru acoperirea financiară a unor cheltuieli rămase neregulate" nu înseamnă altceva decât modificarea bugetului. Asta fiind atribuțiunea exclusivă a Parlamentului. Supusă dezbaterii, ea comportă discuții, pe când ordonanțele se pot băga cu ușurință pe gât unui docil.

Când se vorbește de "lichidarea plăților restante", în fapt este o nouă compensare, mai mult sau mai puțin mascată, după cele două anterior trecute prin Cameră, rămase însă fără efect, iar "prelungirea funcționării impozitului suplimentar pe fondul de salarii" urmărește deliberat menținerea diferenței dintre creșterea salariilor și cea a preturilor.

Includerea în salariile de bază a "compensăției acordată separat din 1 mai 1993" nu urmărește corectarea și corelarea nivelului salariului de bază, ci vrea să camufleze creșterea impozitului pe salarii. Poate pentru a ține pasul cu creșterea impozitării indirecte prin "unele modificări privind accizele", ce vor fi majorate considerabil.

"Instituirea unor taxe speciale la export", chiar limitată la unele produse, este botezată

- praf în ochi - ca măsuri pentru... stimularea exporturilor. "Unele măsuri" - expresie ce revine ca un leit-motiv - pentru continuarea lucrărilor la C.N.E. Cernavodă și asigurarea condițiilor de finanțare a acestor lucrări sunt nici mai mult nici mai puțin decât sporiștea la dublu, în anul 1994, a sumei cuprinse în buget.

Cum se poate cataloga însă o apariție uluitoare, a continuării participării României la Combinatul de nichel-cobalt din Cuba și la termocentrala electrică din Cao Can - China, despre care nu s-a auzit până acum? Deși suntem în plină participare?! Care ar fi avantajele țării sau, cum se spune clasic, interesul reciproc? Vom primi nichel și cobalt din Marea Caraibelor, de la un partener care a refuzat constant să-și achite datoriile? Sau vom achiziționa energie electrică - ieftină - din Extremul Orient, transportată cu vapoarele Petromin? Ce neajunsuri majore am avea dacă nu mergem în aceste combinații?

În acest timp, pentru investiții productive în țară nu se găsește fonduri, iar o serie de ministere nu le-au folosit nici pe cele avute la dispoziție. Dar culmea este că Puterea cere dreptul de a contracta și garanța (prin B.N.R.) în '94 credite externe de 2 miliarde de dolari. Fără să precizeze pentru ce anume! În condițiile arătate, avem de a face cu o bancrută frauduloasă. Fondul intenției se completează de la sine, nu se pomenește nici condițiile și nici sursele de unde provin. Acestea se vor afla - poate - într-un viitor oarecare, atunci când ordonanțele vor fi înaintate Parlamentului spre aprobare. Cunoșcând că există ordonanțe emise în '92 și '93, nici până acum supuse Legislativului, oricine poate să-și dea seama spre ce dezastru vrea să ne mână echipa Văcăroiu cu stăpân și acoțit, legându-ne și la ochi.

Putem accepta așa ceva? Desigur că nu!

Ioan Frâncu

Guvernare prin ordonanțe

Separarea puterilor în stat este una din principalele atribuții ale democrației. Fiecare din cele trei componente ale puterii, legiuitoare, judecătorească și executivă trebuie lăsată să funcționeze independent. Nici una din ele nu are dreptul de a se amesteca în atribuțiile celeilalte.

Dreptul de a emite ordonanțe, acordat executivului prin prevederile art. 114 din Constituție, se referă la situații specifice, atunci când puterea legislativului este în imposibilitatea de a elabora legi, din diferite motive, printre care și vacanța parlamentară.

Acest drept se limitează la un număr restrâns, foarte restrâns de probleme, atâtea câte sunt stringente și absolut necesare executivului, pentru îndeplinirea actului de guvernare, pe perioada în care Corpul legiuitor nu lucrează.

Altfel s-ar eluda funcțiile Parlamentului. Guvernul ar cumula cele două atribuții ale executivului și ale legislativului, democrația s-ar transforma în dictatură.

Este evident că, dacă puterea legiuitoare lucrează, își exercită prerogativele, emitera de ordonanțe de către Guvern nu-și găsește justificarea. Indiferent dacă Parlamentul lucrează în sesiuni ordinare sau extraordinare. Dar lucrează.

Rezultă de aici că nefirească solicitarea Guvernului de a fi abilitat în regim de urgență, de către Parlament, să emită Ordonanțe pe perioada vacanței de iarnă a executivului - ianuarie 1994 - deoarece: 1. Parlamentul și-a declarat voința de a lucra în sesiune extraordinară, toată luna ianuarie, la cererea unui număr legal de deputați, care au înțeles că Guvernul are nevoie de legi și

că aceste legi, spre a ne menține în interiorul cadrului democratic, trebuie să fie elaborate de Parlament.

Cu atât mai mult cu cât ordonanțele de la Guvern trebuie supuse discuției și aprobării lor de către Parlament. Timpul necesar acestor dezbateri parlamentare - dedicat aprobării Ordonanțelor Guvernamentale - este același, indiferent dacă el se consumă în sesiune ordinară sau extraordinară.

Discutarea Ordonanțelor în afara sesiunii extraordinare - din ianuarie 1994 - ar permite legislativului ea, la începutul sesiunii ordinare, la 1 februarie 1994 și pe tot parcursul acestei sesiuni, să se ocupe de elaborarea altor legi, care pentru acel moment vor prezenta un interes de importanță majoră, ca de exemplu Legea Bugetului etc.

Și, oricum, opinia publică ar observa, ar percepe că Parlamentul știe, înțelege să facă efort, atunci când interesele generale îl cer, că în Parlament se muncește, că Parlamentul se ocupă de lucruri serioase, utile, de care țara are nevoie, infirmând unele zvonuri lansate de anumite fițiști tendențioase, care îndrăgă pe la colțuri afirmații după care activitatea parlamentară n-ar fi productivă.

Voința de a munci spre a elabora legi, la îndemâna executivului, a fost afirmată prin cereri semnate de deputați și prin declarații - la tribuna Camerei, prin comunicate de presă - deci prin acte de notorietate publică.

O voință fermă și evidentă de a sprijini o activitate guvernamentală, deslășurată însă pe baza unor legi elaborate în mod democratic și constituțional.

2. Parlamentul, prin glasul opoziției, și-a exprimat nedumerirea față de dorința - cel

puțin stranie - a executivului, de a emite, în scurtul răgaz oferit de luna de vacanță parlamentară la care, așa cum am mai arătat mai sus, s-a renunțat - ordonanțe, pe un domeniu de activitate... de vest, extras în domeniul economic, administrativ, politic și social.

Oare chiar nu are țara legi care să permită executivului să guverneze o lună? Multimea domeniilor în care Guvernul se vrea abilitat să emită ordonanțe nu-i permite, în scurtul răgaz de o lună, nici măcar timpul material de a elabora aceste ordonanțe.

Atunci de ce le cere? În esență, Guvernul se grăbește să găsească rezolvare la două probleme majore, care l-au adus în impasul actual, din care, fără soluționarea lor, nu poate ieși (noi credem că nu va ieși din impas nici după soluționarea lor, deoarece cauza răului - gândirea politică a actualului executiv - rămâne):

a) Regularizarea unor cheltuieli rămase fără acoperire financiară și eliminarea creditelor neperformante, prin preluarea lor la datoria publică, urmărește pe de o parte subvenționarea șomajului iar pe de altă parte salvarea și menținerea întreprinderilor falimentare care trebuie supuse procesului de sanare.

Se vrea eliminarea blocajului economic, parțial pe compensarea cu fonduri de la întreprinderile rentabile obligate să susțină pe cele falimentare, parțial prin preluarea unor sume - cca 210 miliarde lei - la datoria publică, adică din buznarul contribuabilului, a cetățeanului de rând, care va fi supus la taxe și impozite suplimentare.

Producția pe stoc de peste 1000 de miliarde lei, în parte necompetitivă - scumpă și de calitate slabă - dovedește pe de o parte prăbușirea puterii de cumpărare a cetățeanului și incapacitatea guvernanților de a restructura capacitățile productive, de a le orienta către cerințele economiei de piață - pe de altă parte.

b) Contractarea - musai în luna ianuarie - a unor credite financiare în limita sumei de 2.0 miliarde dolari care să-i permită supraieșirea, ce nu poate fi asigurată de o economie - încă centralizată și prost condusă - falimentară.

Creditul de 2.0 miliarde dolari înseamnă practic dublarea datoriei noastre externe, efectuată de un guvern în ultimele momente ale existenței sale, un guvern care a obținut la ultima moțiune de cenzură sub limita necesară confirmării, în guvern contestat în stradă, în facultăți, un guvern etc.

Un credit a cărui rambursare va apăsa greu și îndelung timp pe umerii contribuabilului.

Iată de ce considerăm că guvernarea prin Ordonanțe este dăunătoare nu numai democrației în general, dar și cetățeanului de rând, obligat în cele din urmă să plătească oalele sparte.

O guvernare, efectuată prin Ordonanțe, sancționată din timp în timp de Parlament, ne amintește de o altă guvernare efectuată prin Decrete ratificate tot din când în când de Marea Adunare Națională.

Ne-am întoarc la dictatură.

Și ar fi păcat de sângele vărsat.

Dr. ing. Barbu Pițigoi

RAPIDUL NU POATE RĂMÂNE FĂRĂ STADION

Convorbire cu dl Mircea Pascu, președintele U.F.C. Rapid



RAPID- clubul cel mai iubit, cel mai contestat, cel mai discutat. În ce privește performanțele- un lider autoritar al contradicțiilor. Și nu de azi, de ieri. La cârma fotbalului giuleștean se află de un an și jumătate, ales de Consiliul de Administrație, un manager recunoscut, fost președinte al Federației Române de Fotbal, Mircea Pascu. Am ținut să-l cunoaștem opiniile, mai puțin despre trecut și mai mult despre prezent și viitor.

Domnule președinte, pierderea de viteză, înregistrată de cluburile vișinii în ultima parte a anului ce abia a trecut, a surprins și îngrijorat pe toți simpatizanții săi și nu numai. Cum ați explica-o?

Sunt niște probleme care au dereglat activitatea noastră în această toamnă. N-aș putea să vă explic motivele pentru care noi am pierdut meciurile disputate acasă cu ultimele clasate, meciuri pe care, dacă le-am fi câștigat, eram acum printre primele patru echipe. Cele patru puncte, adăugate la 19 câte avem, ar fi făcut 23 de puncte. Pentru mine este inexplicabil. Dv. ați văzut că am avut niște schimbări de antrenori, ați văzut că am avut și partide bune în această toamnă, dar și o contradicție în ce privește exprimarea în teren și potențialul de joc al echipei.

Adevărat, dar...
Avem speranța că noii antrenori, care sunt Viorel Hizo și Silviu Stănescu, vor înlătura contradicțiile și vor contribui la redresarea echipei, de asemeni la obținerea unui rezultat onorabil și în această ediție.

Inseamnă că mai sperați, totuși, la un loc calificant pentru Cupa U.E.F.A.?

Cine nu visează, nu realizează. Sigur că este mai dificil, condițiile sunt mai grele. Dar nici nu suntem la așa distanță încât să...
Teoretic este posibil.

După ce unul din obiectivele fixate pentru sezonul '93-'94 a fost ratat - eliminarea din Cupa României, fapt aproape de neînțeles în împrejurările cunoscute și de neacceptat - trebuie să facem tot posibilul pentru a-l prezerva pe cel de-al doilea.

Referitor la antrenori, mulți au scotit promovarea directă a lui Marcel Pușcaș ca nerefuzată.

El fusese antrenor secund, cu rezultatele cunoscute, așa că... Pe de altă parte nu poate fi în nici un caz făcut un singur om răspunzător. Chiar dacă la 32 de ani era cel mai tânăr antrenor și nu avea o experiență deosebită, nu era un motiv. EU am mai lucrat cu antrenori tineri. Unii au reușit, alții nu, în funcție de multe alte împrejurări.

Din punct de vedere financiar cum stați?

Rapid și-a adus la îndeplinire bugetul așa cum îl avea fixat și încheie anul - și competițional - adică un an și jumătate - la cota zero așa cum prevede și statutul clubului: o societate nonprofit. Adică toate profiturile au fost puse în activitatea fotbalistică. Avem în perspectivă un număr de șapte sponsori, dar deocamdată sponsorii respectivi nu au apărut în cadrul clubului, cu sumele angajate în presă: nu de noi, cred că nici de sponsori. Sunt doar niște speculații fără fundament. Deci noi avem o activitate care se ridică la peste 400-450 de milioane lei. Anul trecut ne-am îndeplinit, din acest punct de vedere, obiectivul. Noi avem nevoie să cheltuiem în jur de 40.000.000 lei pe lună și nu este deloc o problemă ușoară să-i ai la îndemână.

Relativ la cunoscutul caz Progresul-Farul s-a desprins după asamblarea pieselor din acest veritabil "puzzle" următoarea schemă:

președintele Farului, Petre Buduru, vine la clubul Rapid și discută cu magazinierul Cojocaru: fără știrea conducerii clubului. La rândul său, Cojocaru îl pune în temă pe Cârstea, care după aceea vorbește cu fratele său de la Progresul, Florin Cârstea. Se vehiculau 1.000 de dolari pentru victoria Farului și 500 de dolari la meci egal. Bancarul Cârstea îl face părtaş pe Baicea, cel ce divulgă totul. Fîndcă ați aflat întâmplător o serie de elemente componente, printre care există și o casetă, puteți face o apreciere?

Pot să confirm exactitatea relațiilor și a concluziilor dv., ce de altfel au fost confirmate și în fața organelor federale. Faptul că Florin Cârstea își reneacă declarația nu poate fi luat în considerare.

În aceste condiții măsurile luate de Federație nu apar ca teribil de ciudate, iar suspendarea lui Baicea de-a dreptul stupefiantă?

Bineînțeles, iar sancționarea celui care a dat totul pe față capătă caracterul unui avertisment pentru toți cei ce ar fi tentați să facă dezvăluiri în viitor.

Un fel de "țineți-vă gura căci dați de dracu" din care Federația de Fotbal vrea să-și facă o deviză. Ea vine și în preajma unor alegeri ale forurilor de conducere ale Federației, a cărei Adunare Generală a fost fixată cu mult timp înainte de expirarea mandatului. Oare nu pentru a se exploata efectul Cardiff?

Sigur că ele au fost grăbite ca urmare a calificării echipei naționale, pentru a profita de impactul acestei realizări a selecționatelor noastre. Un profit care desigur va funcționa. Situația ar fi fost cu totul alta fără calificare. Pe de altă parte, alegerile federațiilor naționale e bine să precedă Congreșele F.I.F.A. sau U.E.F.A., pentru ca noile federații să-și numească noii delegați ce își vor desfășura activitatea.

Credeți că asta s-a avut în vedere și nu beneficiul calificării ce putea fi sters de o comportare nemulțumitoare la C.M.?

Ar fi trebuit avut în vedere și acesta.

Pentru mulți observatori, activitatea Federației s-a transformat din autonomie în monopol?

Vă confirm și eu această constatare.

Un monopol ce se extinde și asupra presei, întrucât F.R.F. se erijează în arbitru al acordării acreditărilor ziariștilor pentru World Cup '94. În '90 la Coppa del Mondo, erați președinte al F.R.F. În acel moment Federația nu s-a amestecat.

Nu era nici un motiv. Acum însă F.R.F. susține că există o directivă a F.I.F.A. pentru colaborarea federației cu organismele presei sportive, în vederea clarificării participanților.

Asta este totuși altceva, chiar dacă înseamnă o imixtiune nepotrivită în libertatea presei, decât controlul pe care F.R.F. vrea să-l exercite. El conduce direct la admiterea pe criteriul agreării sau neagreării de către conducerea federației. Considerați admisibilă o astfel de rezolvare?

Fără îndoială că principial aveți dreptate.

Intenționați să candidați la aceste alegeri? Nu știu în momentul de față... dar nu cred. Nu. Sunt mai multe motive pentru care nu o voi face. În primul rând legislația fotbalistică în momentul de față este deficitară. Atât timp cât se mai votează cu 3 voturi, cu un vot...

Mai rămâne încă în vigoare această variantă a voturilor multiple?

Dacă a putut fi inclusă în Statut, rămâne încă. Este unic.

Cu prilejul unui interviu ce i-am luat recent lui Cornel Dinu - la vremea alegerilor de pomină, secretar de stat - mi-a spus că a auzit că ar mai fi țări în care se practică voturi multiple. I-am cerut să-mi citeze un singur caz dar n-a putut, nici în Polonia. După mine suntem unicul caz.

Sigur că da. Dar dacă din 180-190 de federații o fi existând vreuna (eventual în Polonia, cum ați glumit dv.) nu văd de ce trebuie să luăm tocmai acel exemplu.

Ar putea acum să desființeze acest punct, de care nu mai este nevoie. El a fost necesar atunci, "pro-causa".

Dar nu este numai atât. Mai sunt și alte greșeli în statut. Mari. Un președinte în același timp și salariat și executiv. Așa ceva nu există. Un președinte este întotdeauna

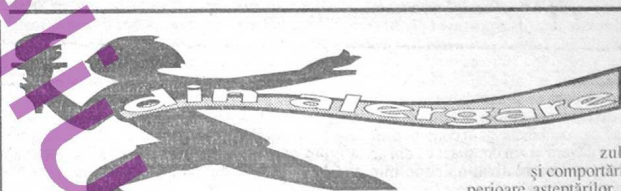
onorific și nesalariat, pentru că separarea puterilor înseamnă un control de fiecare parte.

Președintele de onoare al Federației anunțase că va demisiona după ocuparea postului de președinte al Ligii Profesionale a Cluburilor, dar nu a făcut-o și este acum vicepreședinte.

Ar fi fost ridicol să apară în fața forurilor internaționale și a federațiilor cu care ne vom întâlni la C.M., în această postură. Ocupă acum postul de vicepreședinte al FRF, datorită funcției de președinte al Ligii.

Despre activitatea Ligii ce puteți spune? În mod normal ea trebuie să organizeze Campionatul intern. Este principala sarcină a ei. În momentul când o va face își va justifica existența. Până atunci este doar o formă de tranziție. Un melanj cu afinități de federație.

(va urma)



● Ilie Dumitrescu este pe cale - de fapt "lucrarea" este în curs - să declanșeze cel mai violent conflict în presa sportivă românească. Nebinevoind să se prezinte la festivitatea organizată de Gazeta Sporturilor, în care urma să fie premiat pentru cel puțin lipsit de eleganță - și acuzat apoi că nu ar fi fost invitat. Ceea ce este lipsit de sens. I-a sărit în apărare ziarul de cloarea focului și gata, și ostilitățile s-au declanșat. Se vor stinge și de data aceasta ca și în alte ocazii, fără să se ajungă la lovituri deesive. Dar bietul Ilie cum rămâne? Un erou prea mic pentru un război atât de mare? Sau invers?

● Hocheiul românesc a mai înregistrat un eșec usturaor. Pe propriul teren, redescoperitul patinoar din Balta Albă a fost nevoit să părăsească grupa B a Campionatului Mondial. La tineret, căci la seniori a părăsit această categorie cu mulți ani în urmă.

După ce ne-a dat unele speranțe prin re-

zultate și comportări superioare așteptărilor, și-a jucat ultima șansă în meciul cu Ucraina. Bunii noștri vecini nu ne-au lăsat nici o speranță, surclasându-ne. Spre deosebire de generozitatea franceză ce le-a permis polonezilor să supraviețuiască printr-o victorie imprevizibilă. Căci culmea este că fără acest cadou galic am fi reușit să ne menținem noi în grupa din care am fost excluși.

● Olimpiada de iarnă bate la ușă, și prin urmare România își va desemna ambasadorii. Vom face și de data aceasta figură? Important este să participi, a spus Pierre de Coubertin. Drept urmare, somitățile sportului nostru olimpic s-au întrunit în creștetul munților ca să fixeze sportivii ce vor face deplasarea? Bine încadrată cu oficialii. Vom reveni.

● Adunarea Generală a Federației Române de Fotbal va avea loc sâmbătă, 15 ianuarie, în sala de la Hotel Parc, ocazie cu care, pe lângă alte probleme, figurează pe ordinea de zi și alegerea noilor organe de conducere. Sperăm că se va desfășura de asta dată cu ușile deschise, conform promisiunilor. Am putea să vă dăm și un pronostic, dar credem că nu este nevoie. Rezultatul este cunoscut dinainte. Din seara de la Cardiff.

● Internaționalele de tenis ale Australiei, ce se vor disputa la Melbourne la sfârșitul lunii, vor aduna la start la această ediție, spre deosebire de altele, tot ce era mai bun tenisul mondial de la Pete Sampras la Jim Courier și de la Stefi Graf la... Monica Seles. Da, ați citit bine, se anunță și reîntoarcerea fostei nr. 1 a tenisului feminin.

Diverse

- "La mulți ani" domnișoarei ROXANA LEONARD, cu ocazia împlinirii a 17 ani!

Cumpărări

Cumpăr garsonieră confort I numai în Drumul Taberei. Tel. 614.44.87.

Pagina realizată de Ioan Francu

DI Bogdan Hossu, liderul sindicatului Cartel "ALFA":



- Domnule Hossu, la conferința de presă din 21 decembrie, ați anunțat că dacă Parlamentul nu va găsi o nouă soluție de guvernare, mai exact dacă nu va abilita alt guvern, sindicatele vor declanșa greva generală. Termenul era de 15 ianuarie. Ne aflăm pe 4 ianuarie acum.

- Schimbarea guvernului nu este decât o consecință sau o necesitate pentru că revendicarea noastră directă nu este schimbarea guvernului, ci este schimbarea programului de guvernare, care să fie adaptat condițiilor reale actuale și necesităților actuale, iar un nou program de guvernare condiționat inclusiv de clauzele memorandumului cu FMI necesită, după părerea noastră, o nouă echipă guvernamentală și este o necesitate pentru că până la ora actuală această echipă care a mai fost o dată machiată, ca să spunem așa, printr-o înnoire parțială, a demonstrat incapacitatea de a pune în practică ceea ce și-a propus sau ceea ce a făcut de exemplu cu noi pentru că noi am avut un protocol încheiat în condiții dificile cu acest guvern și am constat că din acest protocol nu s-a realizat aproape nimic. Singura clauză realizată a fost cu patru luni întârziere și care era referitoare la garantarea plății salariului minim pe economie. Situația este tensionată. De fapt și salut cursului dolarului din ultimele zile ale anului nu face decât să confirme pronosticul nostru și nu al guvernului. S-a confirmat deci că guvernul

„Dacă nu se va ajunge la formarea unui guvern credibil, există pericolul unei explozii sociale violente“

(acesta) nu are capacitatea de a controla fenomenul economic, mă refer la gradul de inflație, deci gradul de creștere a prețurilor bunurilor de consum. Faptul că dolarul a ajuns la aproape 1300 de lei va avea repercusiuni în primele două săptămâni ale lunii ianuarie 1994 în creșterea masivă a prețurilor bunurilor de consum de primă necesitate (și mă gândesc în primul rând la produsele alimentare), precum și în creșterea prețului energiei și a produselor petroliere. Toate aceste creșteri vor cădea apoi în cascada. Din punctul nostru de vedere, ca sindical, ceea ce ne interesează înseamnă scăderea în continuare a nivelului de trai, deci a puterii de cumpărare reale a individului pe piața internă. Rezultatul va fi creșterea continuă a tensiunii care a existat deja în cursul lunii decembrie, iar după părerea noastră singura soluție care ar putea dețensiunea parțial și într-un timp relativ limitat situația este suspendarea sau dacă vreți demisia guvernului, deci demonstrarea că acest guvern își are zilele numărate. Mai exact, coaliția guvernamentală trebuie să demonstreze că este dispusă să facă o schimbare radicală. Partidele din Parlament trebuie să-și asume responsabilitatea pe care o au și să realizeze o nouă coaliție parlamentară.

- *Moțiunea de cenzură introdusă de partidele de opoziție de luna trecută a fost respinsă cu diferență foarte mică de voturi. Acest lucru se pare că a speriat puterea, mai cu seamă că acțiunea opoziției se sprijinea pe presiunea celor trei sindicate. Cu toate acestea, după primele momente de derută, guvernul încearcă să întoarcă foaia și mizând pe uitare, să se retragă strategic.*

- *Uitarea pentru factorul politic este posibilă. Pentru factorul social este greu de presupus. Există o dorință exprimată, cel puțin public, din partea puterii, ca aceste consultări să fie și cu mișcarea sindicală. Ar urma deci ca o parte a factorului social, pentru că a doua parte este patronatul, să fie consultat asupra conflictelor existente. Noi susținem că în conjunctura actuală, când memorandumul cu FMI impune clauze clare și în urma cărora ar urma să vină ajutorul*

bănesc, guvernul actual este incapabil să le facă față. Este adevărat că el a avut un program, dar care fiind atât de nebulos, practic, nu exista. În felul acesta s-a arătat incapabil să realizeze de-a lungul a 14 luni ceea ce și-a propus: redresarea sistemului economic național. Faptul că anumite grupări susțin acest guvern e o problemă relativ normală din punctul nostru de vedere. Evident, fiecare grupare poate să susțină un anumit guvern, însă, așa cum am avertizat la sfârșitul lunii decembrie, avertizăm și acum că rezultatul persistenței acestor stări de lucruri va fi un puternic conflict social. O grevă generală a cărei răspundere va cădea de data aceasta pe umerii Parlamentului, subliniez, a Parlamentului și nu a mișcării sindicale. Din punctul nostru de vedere, deci al federației noastre sindicale, ne-am definitivat atitudinea, considerând că metoda optimă ar fi greva generală, sincronizată și coordonată cu celelalte două mari confederații sindicale și care să aibă loc la începutul lunii februarie. Aceasta, pentru a permite Parlamentului să ia o decizie rapidă și eficientă și să nu fim acuzați că am acționat în timpul vacanței. Consultările cu celelalte federații sindicale, în vederea acțiunilor de coordonare și sincronizare vor avea loc la începutul săptămânii viitoare. De altfel avem enunțate semnale că nu numai membrii de sindicat sunt dispuși să participe la greva generală, ci întreaga masă salariaală, adică inclusiv și acei salariați membri de sindicat. Vedeți deci că greul apăsător pe toată lumea, toată lumea este disperată.

- *Mai există încă proceduri neîndeplinite?*

- *Noi ne-am definitivat consultarea prin semnături. Acum așteptăm ca și ceilalți doi parteneri ai noștri să termine această procedură, care se pare că se va încheia la jumătatea lunii ianuarie.*

- *În condițiile în care solidaritatea dintre cele trei confederații nu va funcționa până la sfârșit, credeți că acțiunea dumneavoastră va avea șanse de izbândă?*

- *Noi suntem optimiști și zicem da. Din consultările pe care le-am avut la nivel de județe am ajuns la concluzia că este foarte*

puțin probabil ca solidaritatea celor trei organizații sindicale să nu funcționeze. Pentru că, mai direct spus, cuțitul a ajuns atât de tare la os, încât nu-și mai pune nimeni problema de a nu mai acționa în sensul unei mișcări hotărâte, care să aducă un rezultat pozitiv. Nu mai avem de ales. Singura șansă de ieșire din impas nu este decât încheierea unei coaliții în care să intre și opoziția actuală. Singura formulă care poate da șanse atât pe plan intern, cât și pe cel extern.

- *Dumneavoastră, sindicatele, sunteți un tronson al societății civile. Pe de altă parte, un pact social presupune, desigur, prezența și a patronatului. Numai că statul, în condițiile în care este aproape unicul patron, nu poate fi, prin guvernul său, mediator.*

- *Pactul social trebuie să intervină tocmai de aceea din punctul nostru de vedere între partide, care în campania electorală și-au asumat o responsabilitate și pe care acum trebuie să și-o onoreze. Pentru ca un pact social să fie operant trebuie nu numai ca partea sindicală să aibă obligații. Or, actuala coaliție guvernamentală nu poate respecta și nici încheia un astfel de pact. De aceea am susținut că numai o altă coaliție din care să facă parte și alte partide, acum în opoziție ar fi aptă să împingă lucrurile mai departe.*

- *Opoziția a prezentat în Parlament o schiță de program de guvernare...*

- *Noi am studiat-o. Numai că ea cuprinde numai principii pe baza cărora așteptăm detalieri. Trebuie să vedem posibilitățile reale. Oricum, așteptăm.*

- *În încheiere, vreau să știu opinia dumneavoastră despre cazul în care acțiunea centrelor sindicale de a se impune un program realist de guvernare nu va izbâni.*

- *Păi, ori se va ajunge la alegeri anticipate. Ceea ce nu ar fi bine pentru că rezolvarea lucrurilor s-ar amâna, deci și mizeria ar persista. Boală lungă... Ori se va ajunge la un conflict social violent foarte grav, fenomen pe care nu știu cine îl va mai putea ține sub control. Ferească Dumnezeu.*

- *Vă mulțumesc domnule Hossu și să sperăm că nu ajungem acolo.*

A consemnat Dan Bănică

DI dr. SERGIU RIZESCU, deputat de Argeș al PNTCD:

"Ne socotim tot timpul în campanie electorală!"

In acest context politic, în care opoziția n-are puterea de decizie și e dezagreată de "o anume majoritate" cu vizibile nostalgii și tendințe restauratoare, mulți ar dori să știe cum își desfășoară Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat activitatea politică în teritoriu și cu ce șanse de reușită...

În teritoriu, activitatea politică a partidului nostru se materializează prin travaliul fără răgăz al parlamentarilor și consilierilor săi, ca și a celorlalți membri ai lui, care, în ultima vreme, sunt într-un număr crescând, în special prin venirea în rândurile sale a tineretului. Căci, PNTCD, prin tradiție, pune în centrul preocupărilor sale cooptarea și formarea unor oameni tineri și capabili care să-i poarte mai departe stindardul și ideile politice, profund democratice și umaniste, împropiind totodată eșaloanele sale superioare. La fel stau lucrurile și astăzi, dl Coposu, preocupându-se constant de acest lucru, întrucât îl consideră esențial pentru viabilitatea necurmată a partidului, a doctrinei lui politice și pentru crearea unei elite politice strict necesare unei

țări ce a zăcut aproape o jumătate de veac în întunericul demonic al comunismului. Ar fi bine venită și utilă o istorie a PNTCD, la zi, care ar ușura mult munca de propagandă și ar face și mai cunoscute ideile și programul politic țărănist creștin democrat.

Cum se acționează de pildă în județul Argeș?

În județul nostru PNTCD își desfășoară activitatea prin organizația sa județeană, care cuprinde aproape 3 300 de membri împărțiți în 90 organizații locale. Din acestea, 125 sunt consilieri, în Consiliul județean, în cel al municipiului Pitești, în cele 4 consilii orașenești și în cele 50 comunale, iar 3 sunt viceprimari. În Parlament, Argeșul are doi deputați țărăniști, domnii dr. ing. *Barbu Pitigoi* și dr. *Sergiu Rizescu*.

Cum acționează parlamentarii argeșeni? Dar consilierii locali?

Cei doi parlamentari țin o permanentă legătură cu electorii lor, informându-i despre ceea ce se întâmplă în aula din Dealul Mitropoliei, atât în comisiile de specialitate, cât și în planul celor două Camere legislative, despre poziția lor în privința proiectelor de legi, supuse dezbaterii, ea și despre poziția

partidului în privința unor chestiuni politice majore. Informări cu privire la aceste aspecte se prezintă săptămânal și membrilor partidului. În întâlnirile lor cu alegătorii, cei doi deputați preiau și multe informații utile și sugestive din teritoriu care se concretizează în amendamente bine venite la proiectele de legi în dezbateri sau interpelări adresate guvernului. Totodată, se preocupă, pe cât le stă în putință, de rezolvarea unor sesizări ale cetățenilor care, de multe ori, reclamă flagrante abuzuri din partea oficialităților... Iar în ceea ce-i privește pe consilierii țărăniști, aceștia se luptă și ei ca, pe plan local, deciziile luate să respecte cu strictețe litera și spiritul legii și să se aplice întocmai.

Are în vedere Organizația Județeană Argeș a PNTCD eventuale alegeri parlamentare anticipate, și, dacă da, ce face în întâmpinarea unui asemenea posibil eveniment politic?

Noi ne socotim tot timpul în campanie electorală, făcând cunoscut programul nostru politic în toate întămirile pe care le avem cu cetățenii județului, cu sindicatele, astfel că un posibil scrutin anticipat nu ne-ar lua prin surprindere. La noi, motorul este permanent în funcțiune, deci suntem gata oricând!

Și pentru că bate la ușă un nou an, ce le urăți concetățenilor dv de pe meleaguri argeșene?

În primul rând sănătate și necurmată putere în lupta gra și vicisitudinile la care-i va supune și pe mai departe viața. În al doilea rând, îi dorim pe cât de mulți alături de noi într-o eventuală confruntare electorală anticipată, lucizi și decisi a ne sprijini, cu votul lor, în efortul nostru neîntrerupt de a schimba radical și în bine starea nefastă de lucruri din această țară.

A consemnat Adrian Sineanu

Redacția săptămânalului DREPTATEA vă aduce în atenție oferta unor reclame publicitare, eficiente, economice, oneste, cu efecte rapide și concrete. Săptămânalul nostru, pe lângă articolele sale interesante își propune și promovarea intereselor firmei dvs., în condițiile cele mai avantajoase. Pentru relații suplimentare, vă rugăm să vă adresați la sediul nostru, situat în București, Calea Victoriei, nr. 133, etaj 2, Departament-publicitate-marketing, telefon: 650.41.25. Fax. 650.64.44.